

MARELU FIU AL POPORULUI, OMAGIU

CINTEC PENTRU OMUL INTEGRU

1. Raza inimii noastre

Chiar în această clipă, în Univers
Răsare patria mea
Cum inima răsare
Din propriul ei ritm.

Chiar în această clipă,
Însuși pământul nostru e-o răsărire
Cum inima face același lucru
Cu ea însăși !

Cînd se-arată, cînd începe să se înalțe
pământul, fiecare frunte
Și fiecare piatră
Sînt la fel trăitoare.

Cînd griul pocnește de colț
În Cimpia Română,
Munții cîntă ca niște copii
Se șterg cu chica și cu zăpezile
De ceafa lunii; e-o întregă materie
trăită de facere
Și de lumină.
În centru ei bate inima OMULUI.

2. Ceea ce trebuie să fie !

Fiecare privire e-o confirmare.
Ochii noștri confirmă anotimpuri
De zidire
Și însămînțare.
Sub ei se petrece zodia României,
Cu toate înălțimile ei biruitoare.
Sub ochii noștri se petrec
Muncile de intrare
În Mileniul al treilea. Izvoarele
Ni-s încă izvoare
Și anotimpurile
Ceea ce trebuie să fie !
Un tricolor conjugat plural
E vederea noastră.
Ea confirmă întreaga vatră
Cucerindu-se cu înălțime și piine
cu tot
Spre Mileniul ce vine.

Veniți și voi fire de apă,
Rîndunelelor, copii mirositori
A iarbă, căprioarelor, veniți
Să ne uităm bine
Și cu toată inima
La înălțimea vetrei noastre !
Căci, în centrul ei bate
românește
Și temeinic
Inima OMULUI !
Veniți să ne privim
Pe noi înșine
Prin înălțimea omeniei sale ;
Prin propria lui demnitate,
Făuritoare de adevăr temeinic.

3. Materia și gîndul, eliberate

Niște oameni de ardere
Și de piatră sîntem ! Niște
Înfășurați de aripi
Și sudoare sîntem ! Toate
Casele și toate uneltele
Și piinele noastre,
Nu-s decît pietre și flăcări
Și aripi !

Toate drumurile în sus
Și în jos
Sînt niște aripi,

Toate lanurile, niște rîni
de foc și inimă, sînt.
Rîurile își rup umerii,
Munții se apucă și de spate.
Este un imn al materiei eliberate,
Un drum vertical al ei
Cu lume cu tot
Spre Mileniul al treilea !

Pe Caraiman un cerb cîntă la fluier
Și se-aud în valea
Timpului ce vine,
Toate cîntecele noastre tinere
Ca iarba ;
Să nu ne aminăm auzul
Din această biruință solemnă !
În el, însuși poporul — OMUL
integru —

În zborul său definitiv
Reamintindu-i pe Burebista
Și Mihai Vodă integratorul.

4. Noi, milioanele de munți

Douăzeci și patru
De milioane de munți
Unici pe lume
Și tot atîția vulturi liberi
Cîntînd pe pămînt
Sînt oamenii din România !
Ei aud și zboară cu inima,
Zboară cu tîmplele,
Înfloresc din ardere
Și din tîmple.

Fiecare OM este propria lui țară,
Este propria lui planetă
ROMANIA.

Mama se-aude prin fiecare izvor
Și prin fiecare grijă
Sau vis.
Fiecare mamă este propria ei
Lumină : România.
Din toate părțile lumii vine
primăvara, din toate părțile
vieții noastre
Crește lumina noastră
Din vechime și tinără :
România.

Întîiul ei fiu, propria ei glăsuire,
În fața lumii,
OM și rază
În tot ce sîntem,
Este !

Douăzeci și patru de milioane
de munți Carpați
Sînt inimile noastre
Și tot acestea-s poporul și OMUL,
Întîiul !

5. În unica Limbă Română

Aud focuri eterne
Lîngă Dunăre și pe munți
În Limba Română.
Pădurile noastre
Nu știu înflori decît
În această limbă.
Apele noastre nu izvorăsc
Decît în Limba Română,
Și nu plouă și nu viscoleşte
Decît în Limba Română.
Însăși Limba Română
Spusă în altă limbă
De pămînt,
Tot Limbă Română este
Și la fel de românesc
Este sunetul ei cosmic.
Iar fruntea poporului,
A marelui OM frunte,
Nu poate gîndi,

Fotografie de Ion Miclea

Nu luminează decît liber,
Comunist, românește !

La noi, viitorul vine din toate părțile,
Arzînd,
Înflorînd,
Zidindu-se
Și fiindu-se
În Patria noastră Română.

Din calea lactee
Se-aud doinele noastre
Măturîndu-se lumii
Numai în dor

Și-n Limba Română.
Din constelația lumilor lumii,
România se vede
Și se rostășește
Liber și comunist
În visul marelui ei fiu
Și-n Limba Română.

6. Pacea

Prin tot ce respiră
Și gindește, prin însăși viața lui
De fiecare secundă
El făurește pace livezii

Și țării sale ;
El făurește pacea lumii.

Mulțimea piinii și
Mulțimea munților
Și mulțimea frunților, prin el
Se ridică grav
Și românește
Dînd rezonanță de granit
Luminii.

Prin tot ce visează
Și pune întemeiere
El făurește liniștit și lumină,
Pace pămîntului și țării sale,
Făurește !

Aceste cetăți tinere,
Municipii de floare ca sufletul,
Care din cosmos pot fi înțelese livezi,
Sînt zidirile lui, sînt pacea
pe care-o clădește
Și-o dăruie firii.

Aceste piine care se văd
printre frunți
Și printre copii
Pot fi înțelese din univers
Ca niște planete fierbinți
Care dau viață pămîntului.
Ele sînt înseși viața și sudoarea
Eliberate ;
Sînt rostul pămîntului
De-a fi pămînt !

Aceste milioane de frunți gîndind
făurirea,

Dîndu-i teme de lumină ;
Aceste milioane de frunți și miini
Ridicînd lumea și patria
La înălțimea pămîntului liber,
Pot fi văzute din univers
Ca niște izvoare de cer
Dînd rază planetelor.
Ele sînt inimile lui,
Sînt poporul român făurindu-se.

Prin tot ce visează și face
Marele Fiu al neamului
dă suflet și înflorire
Păcii !

7. Românie limpede

Meridianul lumii noastre
E însăși pacea,
Cum rodul pămîntului
Din stratul palmei pleacă,
Și din gîndul tîmplei.

O, patrie a păcii,
Românie limpede
Ca un izvor
De la pămînt spre lună,
Tu ești un singur om
Și-o singură suflare :
Poporul înflorînd
Prin răsufierea ta !

Om — Întîiul
Și fiu și floare-ți este,
El te respiră soarelei
Și vremii viitoare !

O, patrie a păcii,
Românie limpede
Tu ești prin el
meridian spre comunism
Și-n pieptul universului
Ființă-rază,
Pururei o floare.

Ion Cringuleanu

Ctitor de țară și gînditor înțelept

Urmare din pag. 1

O vastă și măreață operă teoretică, tradusă, cunoscută și admirată în întreaga lume sînd alături de uriașele edificii ale construcției socialiste, aceste două aripi ale unui arc de triumf, inscriu personalitatea tovarășului Nicolae Ceaușescu pe linia glorioasă a marilor ctitori de țară, făuritori de legi și dăruitori, incununați și ridicați la gradul de desăvîrșiri celei mai nobile aspirații ale unei întregi istorii. Creînd condițiile unei reale independențe, tovarășul Nicolae Ceaușescu ne asigură nu numai neatințarea de stak, ci izvorul liber al gîndirii, independența rațiunii, libertatea manifestării plene a personalității fiecăruia și a neamului întreg, al românilor, maghiarilor, germanilor, sirilor, fii ai aceleiași patrii, credincioși aceluiași crez. Mîndrii deopotrivă că au în fruntea lor un asemenea conducător, spre care ei își îndreaptă nu numai întreaga lor admirație, ci și dragostea lor nemărginită, marele bărbat care este Nicolae Ceaușescu, fiindu-le chezașii că la trecutul mare nu pot avea decît un mare viitor.

Casa țării

Urmare din pag. 1

Iarnă, fără doar și poate s-au rostii povești și basme de demult, și legende istorice din simburile cărora înfrunzindu-se, copiii au înțeles mai întii cu sufletul, apoi și cu mintea, ceea ce Bălcescu a exprimat riguros : „Istoria este cea dintii carte a unei nații. Într-însa ea-și vede trecutul, prezentul și viitorul”. Devreme, prea devreme, la doar 11 ani, bălăutul din Scornicești — Nicolae — pornește la drum, părsănindu-și

copilăria, magiul uitor de argilă străbună, din care sorbi întruna o viață întreagă. De atunci, necontenit, iată-l pe asprul drum al cunoașterii și împlinirii, al luptei militante, comuniste — după ce, atunci, întorcînd privirea spre casa părintească, o stringere de inimă trebuie să-l fi încercat pe temerarul drumet, oricît de mîndru și hotărât ar fi fost, de dirz, în ceea ce voia și trebuia să facă. Așa a rămas, neînfricat, în aproape o jumătate de secol de activitate revoluționară exemplară, credincios sînsi, cit și idealurilor patriotice care-l animă din fragedă copilărie pe iubitorul de istorie, pe făuritorul de istorie.

După ancestrale certitudini, zăpezile sînt semnul belșugului viitor, o proiecție înainte ; dar există și o posibilă proiecție înapoi în timp, către aceeași incandescentă și candidă vîrstă, copilăria, adolescența. Un bălăut de 15 ani te privește scrutător, cu vizibil foc lăuntric, din fotografia care se păstrează astăzi pe panoul muzeului, dar și în memoria noastră inatacabilă : este anul venirii la putere, în inima Europei, a hitleristilor. Un tînr de numai 15 ani — utecistul Nicolae Ceaușescu — are saravni de seamă în lupta antifascistă și pentru dreptate socială, fiind unul din activiștii de bază ai organizației revoluționare de tineret, prezent, în chiar 1933, la lucrările Comitetului Național Antifascist, în calitate de reprezentant al tineretului democratic din București ; ales membru al acestui comitet care, încă de atunci, cînd fascismul german face primii săi pași pe bătîrul nostru continent, avea să mobilizeze poporul român împotriva „ciurii brune”. Acelasi an — aceeași intranșigență, înregistrată tiple de acuzațiile aduse de către Parchetul Tribunalului Ilfov : „răspîndire de manifeste”, „încitare la grevă”. Cînd ceteriștii și petroliștii sînt judecați la Craiova, într-un grup de patru tineri este arestat și Nicolae Ceaușescu, „vinovat” de faptul că voia să prezinte instanței, cu orice preț, 22 de liste de subscripție și nenumărate scrisori de protest, semnate de muncitori, de cetățeni ; la interogatoriu acuză, nu se apără, arată cu demnitate că muncitorii Capitalei l-au delegat să meargă la audiere, tocmai ca „să facă declarații favorabile ceteriștilor implicați în proces” ! Alesul muncitorilor are, în acest moment istoric, doar 16 ani, vîrstă la care a și cules — în fișa

poliției — destule „formule” consacrate de reacțiune pentru a camufla, de fapt, însușirile combatantului revoluționar : „agitator comunist periculos”. La 23 noiembrie 1933, arestat pentru dezordine de stradă, cu ocazia grevei... „răspîndire de manifeste revoluționare”. Și tot la 16 ani, maltratat la prefectura București, trimis apoi, din post în post, cu cătușe la miini, înapoi la Scornicești unde, odată ajuns, se dovedește același tenace luptător pentru dreptate socială : „N-o să încetăm luptă. Sîntem mulți ca boabele de griu. Uniți e cu neputință să nu învingem...”.

Aceste cuvinte definitiv înscrise în biografia de neodîhnă și jertfă de sine a tovarășului Nicolae Ceaușescu, au fost rostite în căsuța curată și modestă, cu două odăi și-o tindă, acolo unde s-a pus temelia caracterului integru, a intranșigenței, patosului și fermității, trăsături forjate apoi în focul marilor bătălii de clasă, al luptei antifasciste. Această profunzime de credință i-a călăuzit pașii, acțiunile, biruințele, în cei aproape cincizeci de ani de acțiune revoluționară. Aceste cuvinte i-au fost spuse întîiul său, atunci, la cei 16 ani ai lînarului, fiindcă fiecare om este din copilăria sa, așa cum este dintr-o țară, dintr-o casă părintească.

Metrou — stația Eroilor

Cheia de boltă

Urmare din pag. 1

cu calitatea de condiție esențială a puterii de a filia și a poporului român, nu numai într-un trecut niciodată mai demn evocat și mai plăcut invocat, ci înainte de toate în actualitatea imediată a țării, într-o contemporaneitate a contextului internațional marcată din ce în ce mai irezistibil de afirmarea dreptului națiunilor la independență și pace. Totodată, în anii ce au urmat Congresului al IX-lea al Partidului Comunist Român, unitatea națională s-a investit, tot atât de firesc, cu calitatea de fel fundamental al sentimentului de patriotism, receptat nu numai în accepția și înțelegerea sa teritorială, ci și ca dimensiune verticală, de profunzime a tezaurului spiritual și a realității ca atare desemnate de conceptul unei națiuni.

Remarcabila definiție a patriotului și a patriotismului, dezvoltată de tovarășul Nicolae Ceaușescu, a consacrat cîteva repere importante ale datoriei de a veghea acest bun suprem al poporului care sîntem, unitatea lui, privită prin prisma covelarului independenței : „A fi patriot — sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu — înseamnă a fi oricînd gata să faci totul, mergînd pînă la supremul sacrificiu, pentru a apăra libertatea, independența și integritatea țării, pentru a salvarea mărețelor eucerii revoluționare ale poporului”. Iar reperele consacrate ale acestei datorii, astăzi, le regăsim în totalitatea actelor destinate să confere unității naționale un fundament trainic : dezvoltarea continuă a democrației socialiste, reorganizarea echitabilă în teritoriul a forțelor de producție, implicarea fiecărui om al muncii în decizie și beneficiu prin întărirea autoconducerii și autogestunii muncitorești. Incit, transferată în domeniul concret al faptelor creatoare, vechia integrității și unității țării, în România socialistă, se constituie într-un veritabil proces, într-o stare de durată a conștiinței și sufletului românesc. Și cite alte inițiative mai sînt de împlinit în această privință, desigur, sînt înscrise în Programul Partidului Comunist Român de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate și de

însănătoșire a României spre comunism, program al devenirii noastre, zămislit prin gîndirea tovarășului Nicolae Ceaușescu, adoptat și urmat prin îndemnul lui.

Și în ianuarie, mereu, aceste adevăruri devin pentru noi mai limpezi decît oricînd.

Biografia unui portret

Urmare din pag. 1

ta națională, dreptatea și echitatea socială. Spiritul revoluționar cuprins în soluționarea tuturor problemelor de muncă și de viață cu care ne confruntăm, o profunză și nestînsă iubire pentru destinele patriei a cărei conducere i s-a încredințat, sînt tot altele etape ale vieții, o biografie, o viață preschimbată în luptă și în istorie.

Am văzut nenumărate reportaje la televizor în care muncitorii îl numeau pe secretarul general al partidului frate, și prieten, îl rosteau numele cu profund respect și iubire și îl poartau în mijlocul lor. Am văzut nenumărate reportaje la televizor în care secretarul general al partidului se afla în mijlocul muncitorilor, îl numea frați și prieteni, îndrumîndu-le munca și laudîndu-le eroismul cotidian. Acolo, lîngă focul muncii care nu se stinge niciodată, lîngă focul încrederei și al devotamentului care nu se stinge niciodată, omul drag, tovarășul de nădejde, conducătorul partidului și al țării, zîmbînd cu același suris pe care viața nu i-a înfrînt niciodată, cu aceeași expresie de neclintită perseverență și tenacitate pe care greutățile nu au izbutit să o ștergă, la chezașuirea binelui, fericii și siguranței pentru ei și pentru conții lor.

Un om între oameni, un gînditor și un revoluționar care a știut să ne acorde nume demn în lumea contemporană, o identitate națională apăsătoare, incomfundabilă, respectată și prețuită pentru visul frumos de muncă și pace care strălucește în numele ei.

VIRGIL CARIANOPOL

Celui ce infloreste Țara

Al adus in brațe Pace pentru Țară,
I-ai dat tot inaltul și cu șaptele mol
I-ai vorbit de viața noastră, de iubire.
Pacea este-n Țară, astăzi stă la noi.

Gloria, de-așemeni, ți-a văzut in fațe
Dragostea de neamul care l-ai iubit,
Ți-a dat tot inaltul și-l ai pentru veacuri,
La întreg poporul tu l-ai împărțit.

Viitorul nostru, ce era departe,
L-ai văzut cum este, a-nteles cum ești,
Te-a văzut doar pe tine, tu l-ai dat iubire,
La întreg poporul vieții românești.

Care altă-n lume, dornic de lumină
Ar fi fost să fie pentru țară-ostfel
Care toate-aceste bogății de seamă
Nu le păstra oare numai pentru ai?

Pentru aceste-fapte demne de istorii,
Multă sănătate și-mpliniri suvoi
Lingă-acea cu care luminezi în viață
Și ți-a stat alături sprijin la nevoi.

La mulți ani ce cinste, dragoste, minerie,
Fii ce cîntul nostru simbol futuror,
Du-ne înainte inima de flăcău,
Veghe pentru Țară și acest popor!

CONSTANTIN ATOMII

Fiul demnității

Se pregătește țara de-a-nouă sărbătorire.
Eroul vremii noastre ni-l iar sărbătorim.
De ziua sa Carpații se prind in horă mare,
Văzduhuri de petale fac plaiul inflorit.

El nu e zeu, e Omul de mare cuceritor,
E Fiul Demnității acestui brav popor.
Preface gindu-n faptă, visarea in speranță
Unind mereu prezentul cu-al tăriei viitor.

Trecutul țării-i este izvorul de țarie,
El a avut ca pământ copil un snop de fîn.
De-atunci visa la țelul ca-n scumpă Românie
Să fie Omul muncii pe munca lui stăpîn.

De-atunci visa ca-n țara cu plaiuri legendare
Orașele spre boltă să-nalțe alb contur,
Iar satele-ncredințându-și belșugul pe ogora
Să poartă flori solare sub limpede azur.

Acum ni-e Cealaltul care privește-n zare,
Stăgănă fărâșii mereu triumfătoare,
Ni-i arhitectul țării și veghe la hotare,
Iar Păcii-ntr-o popoare-ostean nemuritor.

PAVEL PERES

Porți de primăveri

Omătul iar strălucind se-arată
Parcă cu inflorit livazul de meri
Și-n veșnicia țării dintr-o dată
Bat aurarii porți de primăveri.

E ca-o alcătuire planetară
In pulsul vieții noastre de-a fi
Unifiți cu cel ce arde pentru țară
In fapta și idee zi de zi.

Sint vremuri noi cuprinse in istorii
Și-i ferice-n pragul tuturor
Cuvîntul său ne cîntărește zorii
Spovind lumina noastră-n viitor.

Mereu in timp decise pentru zidire
Otel și clorofilă-n constelații
Izbindă cu iubire din iubire,
Făuritor de nou aceste nații.

ION PACHIA

TATOMIRESCU

Arc de triumf

Da, pacea lumii are flori de singe -
presărite flori ce-n Țara din Carpați
inmărmăzesc plaiul timpului și spațiul
fintinilor din trupuri de-nstelăți.

ce poartă aurul eternului in nume :
da, Burebista, n temple de istorii,
Mircea și Ștefan, și Mihai-Viteazul,
și Tudor, și Bălcescu - arc de glorii !

E România milenar miracol,
poporu-i demnităte-n sfînt renume,
popor-erou cu Ceaușescu-n inimă ;
Ionariu românesc năștește-n lume...

HORVATH DEZIDERIU

Cinstire Omului

Din ochii lui
Lumina unei epoci
Se refringe
Asupra dimineților noastre,
Din gîndirea lui
Toată puterea
Se îngemănă cu puterile noastre,
Ce cheamă la viață rodnicia pămîntului,
Zidurile cetății
Și actul cuceritor de creație,
Înălțare și lumina zorilor de azi
Radiază in jur
Acel ceva ce se numește fericire,
Înălțare și lumina zorilor de azi
Și a celor de mîine
Faptele lui cotidiene
Sint aripi de păsări
Ce se avîntă in zbor
Spre cerul liber
Al libertății noastre,
Spre destinul,
Pe care conștienți
Îl modelăm cu trudă veșnică,
Cu elversența
Ce dă noul sens al vieții.
Îl cinstim, acum, aici, cu toții
Pe Omul drept,
Lumina unei epoci :
Să ne trăiască,
Să ne ocrotească,
Să ne conducă pașii
Spre coloanele infinite,
Spre visul împlinit
Ca ostiel,
Din ochii lui
Lumina unei epoci
Să se refringă
Asupra dimineților noastre,
Înundate de culorile soarelui

Statuie nemuririi
Cu trupul drept, ca o săgeată,
Dema, neclintit se-nalță
Din trupul țării, mindră siluetă
Arzînd de dorul de-a înălța cetății
Steme noi, cu inimă re-noi
Intru zidirea foinicelor trepte,
Ce se-nvoiesc cu noi in trudă,
Înropind urcușul și-adunînd laolaltă
Vetre vechi lingă vetre noi.
Culoarea frumuseților de mîine
Se-adună in șuvoaie calde de voință
Să dăruiască omului de-azi
Fie-lă proaspătă de pline.
Înălțînd eroii ne cinstim pe noi
Și ridicăm statuie nemuririi
Pe-acest pămînt ce se numește România!

Statuie nemuririi
Cu trupul drept, ca o săgeată,
Dema, neclintit se-nalță
Din trupul țării, mindră siluetă
Arzînd de dorul de-a înălța cetății
Steme noi, cu inimă re-noi
Intru zidirea foinicelor trepte,
Ce se-nvoiesc cu noi in trudă,
Înropind urcușul și-adunînd laolaltă
Vetre vechi lingă vetre noi.
Culoarea frumuseților de mîine
Se-adună in șuvoaie calde de voință
Să dăruiască omului de-azi
Fie-lă proaspătă de pline.
Înălțînd eroii ne cinstim pe noi
Și ridicăm statuie nemuririi
Pe-acest pămînt ce se numește România!

Statuie nemuririi
Cu trupul drept, ca o săgeată,
Dema, neclintit se-nalță
Din trupul țării, mindră siluetă
Arzînd de dorul de-a înălța cetății
Steme noi, cu inimă re-noi
Intru zidirea foinicelor trepte,
Ce se-nvoiesc cu noi in trudă,
Înropind urcușul și-adunînd laolaltă
Vetre vechi lingă vetre noi.
Culoarea frumuseților de mîine
Se-adună in șuvoaie calde de voință
Să dăruiască omului de-azi
Fie-lă proaspătă de pline.
Înălțînd eroii ne cinstim pe noi
Și ridicăm statuie nemuririi
Pe-acest pămînt ce se numește România!

Statuie nemuririi
Cu trupul drept, ca o săgeată,
Dema, neclintit se-nalță
Din trupul țării, mindră siluetă
Arzînd de dorul de-a înălța cetății
Steme noi, cu inimă re-noi
Intru zidirea foinicelor trepte,
Ce se-nvoiesc cu noi in trudă,
Înropind urcușul și-adunînd laolaltă
Vetre vechi lingă vetre noi.
Culoarea frumuseților de mîine
Se-adună in șuvoaie calde de voință
Să dăruiască omului de-azi
Fie-lă proaspătă de pline.
Înălțînd eroii ne cinstim pe noi
Și ridicăm statuie nemuririi
Pe-acest pămînt ce se numește România!

Statuie nemuririi
Cu trupul drept, ca o săgeată,
Dema, neclintit se-nalță
Din trupul țării, mindră siluetă
Arzînd de dorul de-a înălța cetății
Steme noi, cu inimă re-noi
Intru zidirea foinicelor trepte,
Ce se-nvoiesc cu noi in trudă,
Înropind urcușul și-adunînd laolaltă
Vetre vechi lingă vetre noi.
Culoarea frumuseților de mîine
Se-adună in șuvoaie calde de voință
Să dăruiască omului de-azi
Fie-lă proaspătă de pline.
Înălțînd eroii ne cinstim pe noi
Și ridicăm statuie nemuririi
Pe-acest pămînt ce se numește România!

Statuie nemuririi
Cu trupul drept, ca o săgeată,
Dema, neclintit se-nalță
Din trupul țării, mindră siluetă
Arzînd de dorul de-a înălța cetății
Steme noi, cu inimă re-noi
Intru zidirea foinicelor trepte,
Ce se-nvoiesc cu noi in trudă,
Înropind urcușul și-adunînd laolaltă
Vetre vechi lingă vetre noi.
Culoarea frumuseților de mîine
Se-adună in șuvoaie calde de voință
Să dăruiască omului de-azi
Fie-lă proaspătă de pline.
Înălțînd eroii ne cinstim pe noi
Și ridicăm statuie nemuririi
Pe-acest pămînt ce se numește România!

GABRIEL IUGA

Ca o zăpadă tinăra

E timpul să ne spunem eșecul
privindu-ne in ochi semini și cald
vin plai mai limpede peste frunte
și tot mai pure flăcăurile ard

luminile au rod și bucurii
și țara-i mai frumoasă-n sine
deasupra lumii cerul meu sine
rodește-n piine vremea care vine

se-aude veșnicia-n univers
chemindu-se cu numele țării
se-nvoiesc-n cîntec poezia din vers
ca o zăpadă tinăra și clară

Lumina

Ne dorăm lumină din lumina
acestui timp sonor și cald ca gîndul
urcînd stercorice muștii spre înalt
ne dorăm o viață să zidim
ca-n urma plugului crescut cîntecul verde
spre limpezirea celor care vin
lumina ochilor - pămîntul
ce ne unește-n incendiile de grîu
sunind molatec cînd adie vîntul
mereu mai e nevoie de-o iubire
ca scut de sălcii apelor de-azi
suntem contemporani c-o Românie
ce-a fost mereu și veșnică va fi

DUMITRU UDREA

Dăruire

Peste vatra aceasta,
Arsă de flacăra libertății,
Gîndul mă poartă
Spre florile lumii.
De-aceia ființa mea
E-a celui ce, intruna,
Va tece viitorul
Prin suflurile noastre.

doar cînd te duci vara la rîu ții
mai aduc aminte de moara lui Oane. N-a
mai rămas decît un maidan înalt și o
groapă în care, ani și ani bătuse apa
în ea și o adîncea. Alina pe care venea așa se
seacă de nici nu zici că pe ea era un iaz de toată
frumusețea, împede și adînc, cu pozei, mrene,
verdeți și nisipuri. Acum, pe abie au crescut
buruienii și arini și seamănă mai degrabă cu un
drumeag. Măsurile sînt ieșite și subțiate, iar
unde era cascada de unde cădea apa în Mîșii
roșilor, au crescut niște plute înalte și umbrase.
N-au mai rămas decît patru pari grosi din stejar,
pe înfilții adînc in pămînt, pe care era așezată
moara. Drumurile ce veneau toate aici au dispă-
rut.

Oane n-a mai putut ține moara in picioare, nu
cîmbătrînise sau că trebuia să plătească dări
grele, ci fiindcă au apărut cele cu valțuri și
brutăriile și lumea nu-l mai căuta ca pe un cîreș
copt. Nu mai spun de galene, la care mai ador-
me și bîne că ai tălăși oameni le-au uitat de
mult, de cînd cu tranzistoarele dar Oane ascultă
și azi la căști ce se mai înțîmplă in țară și-n
lume. Nu că nu i-ar fi dat mina să-si la un
tranzistor, dar a fost vrerea lui să le păstreze,
mai cu seamă că nu cer de mîncare sau de sețe.
Alina a mai rămas din moara lui : rotile de
scară care zac, zac in nestire și se-ncing vara
la soare, galenele și vreo cîteva ciocane și dălti
cu care fereca pietrele. Oane, de cum se uita
la ele, îl treceau prin mințe zilele frumoase ale
tineretii lui, dar mai cu seamă cît se luptase cu
apele in zilele ploioase, că de mic copil numai
și numai pe lingă rîu îl trecuse vremea. Uneori
își mai aducea aminte de cumpăna morții prin
care trecuse cînd era și el flăcău neastîmpărat.
Pe atunci, pe cînd abia îl dăduse mustața, umbra
toată ziua in sus și-n jos pe rîu după pește sau
să ascultă poezia la vreo femeie. Îi era mai mare
dragul să-si omoare timpul prin tufe de ferigi
înalte, ascuns printre arini și de pe mal vîrleza
undita-n rîu și aștepta, aștepta să-l zvîcnească
prăjina lungă de alun. Dacă potrivea bine mo-
mentul, seara se-norcea mai un sîculet de pește
și făcea ai d-acas' o prăjeală zdravănă in ceaur
și se săturau toți de fițe tăvălite prin mălai.

Cînd vedea pe zăvoi că se ridică fum de pe
unde, o lua într-acolo, la început cu pași mari
și pe urmă bîșior printre tufe, se apropia cît
mai mult să vadă cine-si mai spăla rufele in
rîu. Stătea la pîndă in tufani de arini și dacă
era rost de vreuna rea de muscă, se apropia
și-odată-l sărea in spinare s-o sperie. Femeia
țipa cît o ținea gura și pe urmă, după ce-l
venea inima in loc, ridea prostetea înțelegîndu-
gîndul lui Oane.

— Ce cauți, mă, p-aci ?
— D-ale negăsite.
— Iar te tai cîmilor frunză ?
— Ba bîne că nu. De ce să nu le tai.
— Mai bîne adu-mi un braț zdravăn de surce-
le să am cu ce fierbe bîne apa.
— Anica era o femeie frumoasă, cu niște cozi
groase ca pe... mină și lungi. Ea le mai spăla

Metrou - stația Ivor

rufele cucoanelor să mai la ei ea un franc cu
ce să-si cumpere gaz, chibrituri, zahăr și tot ce
mai avea nevoie. Îl făceau un rudă, o roabă
și-năpăstoare și cum se crăpa de ziuă, o
pornea pe drumurile satului. Aie avute îl um-
pleau roaba cu rufe murdare și Anica o pornea
cu ele la rîu. Își mai făcuse rost de un cazan
mare de aramă de la niște ursari ce umblau cu
coturile de culo pîndă colo și o copate lungă și
adîncă, in care mîla rufăria și la frînghie de l
se lua pielea. Copsaia și cazanul le ținea la un
frate de-al ei, ce avea casa lingă rîu, nu să ne
care mereu cu ele prin sat, că erau grele și nu
prea aveau loc in roabă. Era căutăta de toate
cucoanele să le spele rufele, că avea o mare
indemnare să le înălbească și să le scoată toate
petele.

— Ce faci, mă, stingi focul ?
— Ei ți-l sting, nu vezi că pun la fript fițele
astea.
— Le-ai scos matele ?
— Ba bîne că nu. Doar nu le-oi frige cu mate,
zise Oane, zvîrlind pe vatra de jărată o gră-
madă de pește proaspăt și crud că ți se topea in
gură.

— Vezi, să nu-l arzi.
— Am eu grijă, făcu Oane, in timp ce întor-
cea peștii să se frigă și pe cealaltă parte.
— Toată ziua stai pe rîu.
— Ce-ai vrea să fac ?
— Alțoava. Să te duci la sapă, la coasă...
— Ce-ai tu cu mine dacă-mi place să stau pe
rîu, zise Oane in timp ce scoate peștii de pe jă-
ratec. Mai bîne dă-te și tu mai aproape și mîncă
nisca pești să nu-ți mai chiorăie matele.
— Nu mînc, ori tu nu știi că azi e vineri.
— E de bîrbînt.
— Crezi că mă păcălești, crezi că eu nu m-am
uitat in cîlindar.
— Proastă mai ești, fă Anicuțo, fă. D-asta ești
slabă.

— Mai bîne slabă decît morman de carne să
nu mă mai pot mișca și eu in voia mea și-n
largul meu.

stelian zamoră

LOCUL DE MOARA

Oane luă o țîță-n mînă și se dădu mai apropie
de Anicuța. Ea stătea aplecată cu capul in
copaie și muia niște bulendre. Flăcăul, nici una,
nici două, o apucă de după gît și ea, dînd să
țipe, deschise cît putu gura tar el, care asti aște-
ptea, i-o umplu cu pește bine rumenit pe
jăratice.

— Mă spurcasi mă, zăpăcituțe, zice Anicuța,
pofzînd la pește și inghițindu-l după ce-l simți
gustul proaspăt.
— Fă, că toantă mai ești. Nu simți ce bun
mai e ?
— Păcatul o să se pună pe tine.
— Și ce 'acă. Las' să se pună pe mine, că tu
m-ai învățat și pe mine...
— Eu te-am învățat ?...
— Ba, bîne că m-oi fi învățat vreo mătușă de
doi bani.

— Afurisit mai ești, mă.
— Eu mă duc să-ți mai aduc niște lemne.
— Anica frînghia la rufe de ziceai că n-o să-l
mai rămîn picie pe mîini. Apa din cazan fierbea
domol și se rostogolea spre gura sa. Anica luă
niște cenușă mărunțită și-o puse in sîculet ca să
facă leșie și să spele bine rufele. Avea niște
codri mari de săpun, că abia îl ținea in mînă.
Era săpun de casă și miroase a pînă și-a bu-
suic. Intre timp, soși și Oane cu o răgălie ce
abia o ținea deasupra capului. Avea toți mușchii
incordați pe el de ziceai că-l plesnesc.

— Uche, fă, ți-am adus asta s-o pui in foc
și să nu te mai amărăști cu surcele. Că ard așa
dă lute. Te țiar mai trebui unul cu tine să-ți
bațe lemne-o foc mereu.
— Păi, nu ești tu ?
— Doar n-o să stau pe lingă fusta ta pin'
dăsar, că mai am și eu treburi să zăvoi la deal.
— Mai bîne nu te-ai mai plimba crai pe plai,
toată ziua pe rîu și te-ai apuca să-ți faci și
tu o cară, că ți-ai face pomana cu toți.
— Mi-am adunat niște lemne, niște blăni, niște
busteni. Și tata ar vrea să-mi dea o mină de
ajutor. Și mi-o pun și eu pe picioare.

— Întîi să-ți faci armata și p-ormă o vedea
încotro.
— Ce întîi armata. Pînă la armată mai e un
an jumătate și pînă-ntîci vrea să-mi fac și brad
la căprior.
— Iute mai ești de gură.
— Numai de gură ? Poate și uitat.
— Întinde-mi și mie frînghia asta de arini lă
doi să pun rufele la uscat.

Oane se aruncă într-un arine, leagă frînghia
de un cap, coboară și se aruncă într-aitul. Cînd
era flăcău, îl plăcea al dracu' să se poarte-n
pantaloni albi, strîmți pe picior, cămasă albă,
largă la mînci, legată la gît cu un snur. Peste
cămasă purta o vestă neagră, strîmtă pe corp.
Cînd era cald umbra in niște sandale sau des-
culi. Îi era drag să se poarte dichisit și lustruit,
mai cu seamă de cînd îl dăduse mustața și ori
de cite ori se așeza pe undeva într-o rînd, nu se
gîndea decît la moara ce avea s-o fecă, ce și-a
ridicat-o de altfel. S-a-nvrît cît s-a-nvrît mai
toată viața lui și-acum n-u mai rămas din ea
decît patru pari.

Cu stelele

Nu veți crea nici o mașină
mai complicată decît voi
cînd noaptea umple de nori
ce-ați scris o viață la lumină !

Și vine-o eră ce dezbînă,
nu dogmele și nici pe noi,
ci înseși lucrurile noi
in clipa cînd se simt de vină.

Dar vină toate (cum se spune)
tot mai grăbite să dispară
ca timpul într-o-nțelepciune
de care nu se înfloare
savantul, căci așteaptă-o vară
cu stelele in rugăciune.

Gheorghe Pituț

Acum nu se mai poartă așa de dichisit, la ce
bun, om bîtrîn să mai poarte pantaloni strîmți
pe picior și albi. Are niște pantaloni închiși și
largi, cămasi gata făcute de la prăvălie și nu ca
atunci din alea cu mînci largi și snur la gît,
frumose, din pînă de cașă, țesute cu mîgăla
de muleri in război și-nălbe-n rîul lui de care
era nedespărțit. Pentru o treabă bună, cite-o
femeie îl dădea o cămasă cusută cu fire de
fclul, inflorată, dată de pomană de oameni din
sat pentru fiecare pogorî in pămînt, că așa s-au
obisnuit. Oamenii, să-l pună-n mînă preodului
ceva și să se plimbe pe drumul satului, in fața
mortului.
— Anico, eu popă o să mă fac.
— Ce-ți veni ?
— Ziceai că vrei să te faci morar ?
— Nici popă n-er atîca, am vîers, nu joacă,
zise Oane și ce-l drept, cînd începea să cînte
pe drumurile satului, băga-n draci toate fetele
și mulerile de lăsuu treburile ca să-l asculte și
li se făcea pielea gîinii cînd îl zicea el un cîntec
de iubit.

Acum Oane îl bîtrîn nu mai cînta, nu l-a mai
ars de cîntat de pe vreo treizeci și ceva de
ani. Poate o mai fi cîntat încet, să nu-l audă sa-
tul, o fi cîntat in sinea sa, pentru rîu și pentru
moară, cînd fereca pietrele cu dăltile și ciocane-
le. In-ai cîntat destul rîu, moara, rotile și ga-
lenele și poate pe vreo nuntă sau pe vreo
botez, după un pahar de vin i-o mai fi ars să-l
zică ceva.

Sala sporturilor Oradea

Soarele ardea rufele Anică de pe frînghia
lungă și nici nu trecu un ceas de cînd la întîn-
seseși, că se și uscoră. Prosoapele, ca niște stea-
guri, erau lungi și ajungeau pînă-n țără. Fie-
care prosoapă, care de care mai inflorată, amintea
de cei duși in pămînt.
— Ia rufele popii și ale proteștii și lasă-nu
mai prosoapele, zise Oane, in timp ce-și desfășea
ochii la frînghie.
— Păi, de ce ?
— Lasă-le să filifia.
— Așa să fie și se duse și luă de pe frînghie
cămășile de noapte ale popii și ale proteștii,
îzmenele, ceasurile, fețele de perne și toate
celelalte bulendre, scriboile n razele soarelui.
— Uite, vezi steagul ăla cu verde și o
turcheaz ? Aia e făcut de Veta din coastă și l-a
curtat pentru omul ei. Dumnezeu dă-ți lerte, să
aive vîrni ușoare.

— Ahaa ! omul ăla cu capre multe.
— Păi vezi, că-l știu...
— Ce prosoapă mîndru l-a mai dat popii.
— Ei, s-o fi gîndit și ea că dacă-l va da un
asa steag, o să-l citească popa mai multe și-o
să-l țînă mai mult in biserică și pe marginea
gropii.
— Că din gheara popii nu te mai scapă ni-
meni...
— Și propoșul ăla cu pierisici și verde des-
chis e-al ăluia din capul satului, Ionel Ion al
Opreascăi.
— Ahaa ! ăla care făcea roți de căruță și pot-
covea caii...
— Vezi că-l știu ?
— Fie-i țărîna ușoară, zise Anicuța in șoaptă.
— Ce om de țîră mai era și ce precepit și ce
tubăreț... Că nimeni, niciodată nu pleca de la el
din casă neomeni. Și ce căruță mai avea ! Si ce
cai tuți, mă !

— Da ! tu de unde știi al cui e fiecare pop,
cine l-l-a dat popii ?
— Păi n-am văzut femeile, care pentru cine le
mai cosea pe țiaz și pe zăvoi cîntă stăteu cu
vaciile ? Una a cusut la steagul omului ei un

teatru

t

Etica politicii

teatru

Temă declarată a teatrului scris de
Alexandru Ghelmaș, etica politică, a
reconsiderării relațiilor între oameni,
este validată de premiera piesei sale
„Noi, subsemnații”, la Teatrul Nottara.
Mai întîi, locul. Este un vagon de
dormit. Arh. Dan Jilianu a compartit
mentat exact un sector triunghiular al
scenei in perimetrul căruia este con-
centrată o agitație umană atîcind, de
multe ori, un nivel foarte ridicat. Re-
gizorul Dan Micu, in fata unui text
scris in registru critic, cu o prosoară
concurs de urmărire... contra-cronome-
tru. Leonca Sindin, Alla (soția lui) și
Mallus încearcă să obțină semnăturile
comisiei de receptie la unel fabrici de
piine care, desi dată in folosință, mai
prezenta cîteva defecțiuni. Comisii
(Deviatov, Nulkina, Semionov) nu a fă-
cut receptia și, astfel, directorul fabri-
cii, Egorov, un om valoros, personal
care nu apare in scenă dar care are o
ponderă insemnată in înțelegerea
mentat exact un sector triunghiular al
scenei in perimetrul căruia este con-
centrată o agitație umană atîcind, de
multe ori, un nivel foarte ridicat. Re-
gizorul Dan Micu, in fata unui text
scris in registru critic, cu o prosoară
concurs de urmărire... contra-cronome-
tru. Leonca Sindin, Alla (soția lui) și
Mallus încearcă să obțină semnăturile
comisiei de receptie la unel fabrici de
piine care, desi dată in folosință, mai
prezenta cîteva defecțiuni. Comisii
(Deviatov, Nulkina, Semionov) nu a fă-
cut receptia și, astfel, directorul fabri-
cii, Egorov, un om valoros, personal
care nu apare in scenă dar care are o
ponderă insemnată in înțelegerea

convinge in final pe Deviatov, inflexibil
bilul șef al comisiei, că un om in-
seamnă un om și nu un simplu nume.
Interesant, in ciuda puținilor surși
de izbîndă, este spectacolul acestei
competiții umane. In cadrul cursei tre-
nului are loc o cursă cu mult mai in-
semnată al cărei final este revelator
pentru gradul de responsabilitate, de
generozitate și inteligent al făcătorii.
Dragoș Păslaru (Leonca) construiește
un rol bun. Este exact atît la com-
plexitatea pasiunii sale pentru restabi-
lirea adevărului, dinamic, dezalind
personalitate in scenă. In afara unor
mişcări schematice, corpul actorului
urmează remarcabil propria evoluție
sufletească. Vocea, uneori nestăpînită,
comunică ardența natosului. Vibranța
sa contaminează vizibil rigiditățile ce-
lorlalți și, pe măsura trecerii timpului,
actorul face tot mai evidente speranța
și deznașdejdea tentativei sale. Andă
Caropoi (Alla) realizează exact un mo-
ment de criză, de derută, in relația sa
cu Leonca. Bune momente de loc are
Ion Siminie (Semionov), un lăcător
cunoscînd regula jocului. Schitind su-
gestiv o tipologie umană diversă -
Valentin Todostiu, într-un bun loc de
atenție și de curiozitate comică Dorin
Moga, Ion Punea, Rodica Sanda Tu-
liuanu care dă viață foarte convingător
unei amestec uman de lumătăți de
măsură (frică, sinceritate, milă, durit-
ate).
Regizorul Dan Micu reușește să facă
semnificativ caracterul eteroan al
unui grup uman aflat in criză de în-
scind între un comic de subit și
un dramatism învîltitor.

Marian Popescu

film

f

Fata morgana

film

Majoritatea cineaștilor care au de-
butat in ultimii ani (Dancluc, Gulea,
Tosco, Mărăscu, Todca, Derivan, Pitu-
ner) și-au ales drept argument al pri-
mei opere teritoriu atît de complex al
actualității. De la această nevroză
regulă nu face excepție nici Elefterie
Voiculescu, autorul recentei premiere
Fata Morgana, realizată la Casa de
filme nr. 4.
Ecranizînd romanul omonim semnat
de Ion Grecea, regizorul achitează un
portret colectiv al citorva tineri față
in față cu idealurile specifice vîrstei.
modelate de ambiții părintești sau de
coverte pe parcursul unui necesar și
inevitabil proces de maturizare. Prima
dragoste, primul eșec profesional (ad-
miterea la facultate), primul contact cu
asertițiile vieții ostășesti sint elemen-
te ce jalonează biografia personajul-
lui propus in prim-plan, Virgil, în-
terpretat de Dinu Manolache. Cea de-a
doua parte a filmului evocă, fără a
oculi un anumit tip de umor, stăruin-
țos în fața idealurilor specifice vîrstei.
o unitate de

an întreg, că nu prea mai vedea, săraca. Ce să-i faci, a avut ambiția, când i-o muri omul, să-i dea la toți câte ceva, făcut de ea și popoi să-i dea un prosop să-i fie mla și să se steargă pe el.

— Și ce-i drept, pe timpurile alea, femeile coseau frumos, tot felul de trunze, flori și riuri pentru cele de trebură. La început, până să se mărite, coseau câte și mai câte, să aibă zestre când aveau să se mărite și să le dea în nuntă, să le pună de git când se jucau socritele: la nași, la socri, la toate neamurile și ale ei și ale ginereilor. Pe urmă coseau pentru copii și tot pentru casă și mai cu seamă pentru oaseniilor lor. Cu cât femeile le coseau bărbaților lor cămăși mai înflorate, cu atât se făceau satulul cil de mult și tuteau. Cu cât cămășile erau mai simple, cu atât lumea înțelezea că le e urit de ei. După ce treceau de cincizeci, șazeci de ani, se apucau să coasă pentru rămas bun, lume, lume. Iși aranjau lafa cu haine curate, noi, ca atunci când o fi să plece, să aibă cu să se primenească: pantalonii albi, cămășile albe, cu flori de tot felul, iar pentru ele își pregăteau și mară de borangic și fuste albe, cusute cu migață, că cine știe pe unde aveau să umble și cu cine să se întâlnească. Dar mai coseau și pentru cei rămași și-n primul rând popoi, pe urmă căruțașului cu boi, căntărețului, clopotarului, timplăruții că le luase măsură, celui care avea să ducă truca, celui care ducea steagul, celui care ducea truca mare cu colivă, groparilor și batiște, multe batiște, ca la nuntă, pentru toți cei rămași pe pieoapele gropoi.

— Vezi, Anico, spell steagurile celor duși.

— Da' ce, mă astea-s steaguri? Astea-s prosoape. I le-au dat de pomană când i-a luat d-acas' și i-a dus la groapă să-i lase în pământ.

— Ce frumoz mai bat li de mult și tuteau.

— Ti-am făcut voia să le las doar pe eu. Mai bine mă duc să le string și pe ele că s-au uscat.

— Mai lasă-le. Te rog să le mai lași până ce mai spell un rând.

— Apoi, clii a dus popa la groapă, altea prosoape are.

— Multe, fă multe steaguri.

— Dar nu-s steaguri, mă, sint prosoape din cirpă.

— Fiecare cu steagul lui.

— Ce-ai de te gîndesti la chestii d-astea, când oi fi bălîn la ce-o să te mai gîndesti? — La anii aștia de-acum.

— Ti piezi vremea toată ziua la riu.

— Ca și tine.

— Da, dar eu spui rufe.

— Păi și tu cu spui loc să-mi fac moară.

Riul curgea meru pe lingă ei, arini se legănau în vînt și se împungeau în cercurile de sub coajă, soarele înfierbînta pietrele și nisipul, iar prosoapele uscate de mult filfiliu pe frînghia de

INEDIT

În dimineața zilei de 8 septembrie 1908, avea loc la Mărășești, în județul Putna, o solemnitate puțin obișnuită. În prezența multor localnici și a și mai multor țărani din împrejurimi era dezvelit primul monument ridicat în amintirea „părintelui țărâniilor românești”. Domnul Cuza. După ce s-au ținut discursurile și după ce ochii țărănilor au lăcrimat la aducerea aminte a celui care, inițial, le dăduse înapoi pămînturile, o parte din cel prezenti s-au aruncat în fața statuii, în dreptul unei cutii de fotografiat, pentru a păstra spre vecie o clipă unică și neprețuită. La baza imaginii stă, așa cum îl vede bine „talpa țării” — o delegație de țărani din Ruginoașă trimisă aici de Doamna Elena Cuza. În jurul statuii sînt adunați cîțiva oameni de bine — membrii comitetului prin riva căruia s-a ridicat și s-a inaugurat acest monument. — În mijlocul lor: Niță Vasiliu Brînză — arig lupător pentru drepturile țărănilor, omul de inițiativă al cărui cuvînt a fost hotărîtor în această patriotică lucrare. Fotografii, care s-a aflat o vreme în colecția doamnei Elena Cuza, se găsește acum în colecția prof. G. Dimitriu-Sereș.

UNIREA — deziderat și punct de plecare

Urmare din pag. 1

Atît de răspîcat sunea Kogălniceanu. Impotriva tuturor temerilor, că civilizația alora „nu izgoneste nicicum ideile naționale. El numai le îmbunătățește, spre binele nației, în particular, și a omeniei, în general”. Dar prezența în universalitate nu se realizează cu împrumuturi de forme, create, după alte cerințe și alte nevoi, cît mai ales, constința națională a fiecărui popor este aceea care determină cîmpul valorilor și universalitatea lor, căci răsfrîng fragmente din umanitate, în autenticitatea ei. Cu acest sentiment elaborează, după Unire, Bănuțiu, teoria „dreptului național” al popoarelor la viața proprie, neîntărirea acestora de țări izvorite din alte condiții de existență socială, după cum Xenopol înțelege „scrierile istorice”, într-o filozofie a istoriei care la în seamă necontenita devenire și alcătuire a civilizației fiecărui popor, tot așa cum filozoful Vasile Călugăreanu, preluînd de la Elade Rădulescu ideea ondulației universale și dezvoltînd-o în consecință cu noile rezultate ale cunoașterii. În toate aceste afirmări pe plan național n-a existat unilateraliitate sau îngrădirea națională, nici neputința de înțelegere a ideilor venute cu lipsa de originalitate, așa după cum s-a putut constata pînă atunci și al recunoscut, chiar țediv, și

Centrala termoelectrică Turceni

altii, în același context european. Iată de ce, după Unire, s-a creat acel mediu orlicnic de viață națională, cu multiplele direcții de gîndire și de acțiune creatoare în sfera culturii, menit să codifice într-un tot ireductibil întreaga moștenire spirituală și materială a generațiilor ce se succed. Așa s-a gîndit, așa s-a acționat în tot decursul anilor ce au urmat, amî mobilizator de conștiințe și energii naționale, care au dat mai multă încredere în noi însine. Trebuia în-

vinis acel complex psihologic, nefericit, moștenit de noi, prin întreaga acțiune a trei neașturoase imperii, care ne catalogau după preferințe arbitrare, ajungînd să ne făurească imaginea unui popor lînar nechemat la istoria sau văduvit de cele ale culturii. Deruta imaginea prezădită de diete imperialiste și de protectorate, ocazie anihila orice aspirație proprie, plasîndu-ne, prin echilibristica unei diplomații făcută de conștiință și de groși botozai din mers la periferia unor valori, considerate minore, neîmplăștate și care trebuiau să se realizeze în umbra altora. Dar ce răspuns aduce aducător subred construcții generațiilor de după Unire, cucerind independența unei țări în toate ale sale; arătînd lumii că ea s-a construit într-un stat unitar, înțelegînd cea mai largă mișcare națională și socială pe un pămînt aspru, în Transilvania, mișcare memorabilă, cu un Ion Rațiu, Gheorghe Pop de Băsești, Vasile Lucașu, Iuliu Coroianu și mulți alții, care, ca și pe vremuri Horia, au pus în fața asupritorilor nelegiurile lor. Și aceiași generații, cu cel mai mult fruntasi al lor, au fost prezente la desvîrșirea Unității romînilor, înfîntînd la 1 decembrie 1918, la Alba Iulia, în acel an al incoorării aspirațiilor noastre de totdeauna. Acel an era prețiat de dinainte de unitatea de simțire și gînd în care a crescut și spiritualitatea românească. Era mindria firească a unui popor care se vroia chemat și stăpînit în ale sale. O sunea încă Părvan, cu un deceniu înainte de 1918, că poporul român care „nu numai e cel mai numeros printre neamurile de aici, dar e și cel mai vechi și cel mai bogat în tradiții — cel daco-roman, ar căința o nouă istorie în mijlocul popoarelor europene și ar fi recunoscut că cheia de boltă a culturii mediteraneene în sud-estul european, un popor statornic și nobil în lumea neastîmărată, peștrită și — sufletește — încă nelimpzită a acestor tinuturi”. O asemenea istorie avea să se realizeze prin urmare de la 1 decembrie 1918, cînd Unirea de la 1859 intră în Unirea cea Mare, de totdeauna, a tuturor romînilor, pînă în vatra de istorie și spiritualitate a vechiului nostru Ardeal.

Unirea a determinat mutații profunde, de esență, în spațiul spiritualității românești, obișnuindu-ne cu un mod orozoriu de a înțelege și a evalua un complex de viață, conștient și etnic creator de valori. În afara căreia nu pot acționa decît ideile nivelatoare și spiritul imitativ. Căci, dacă e adevărat, cum s-a spus, că „unirea națunarea a făcut-o”, atunci temerurile ei nu se puteau consolida decît în spiritul vieții acestei națiuni și a spiritualității sale. La înțeles acest lucru pînă și Ludovic Kosuth, care scria despre Unirea de la 1859: „Așa duh este de iubire că un popor să-și întemeieze o Patrie ori dacă a pierdut-o, să și-o redobîndească”. Cu aîndul la această redobîndire s-a acționat în anii ce au urmat după 1859, pînă la înfăptuirea unității întregului neam românesc, desprînt de granite artificiale care nu corespundeau etnic și spiritual. De atunci, Unirea a devenit sentimentul stenic în durata vieții și spiritualității naționale.

Ansamblul Pieța Ober București

deasupra capetelor lor. Oane se uita numai la stergare și cînd Anica întinsea totă frînghia cu alte prosoape, el strîbnea tare din ochi și zise: — Fă, dă mult! oameni s-au mai prăpădit și de pe la noi.

— Ca du peste tot.

— Și ce-ți veni să umpli frînghia asta numai cu steaguri?

— Ce să le fac dacă atîtea mi-a dat și le spal.

— Și cîte-o mai fi avînd curate pe-acas' în lăzi.

— Cine știe...

Oane căzu pe gînduri și nu-l mai ardea de nimic. De fapt, nici nu știa la ce să se gîndească. Ochiul îl ardeau în soare, limpez și mare. Cliepa înțet și din cînd în cînd, uita să mă ridice pleoapele. Prosoapele filfiliu pe frînghie, agățate în cirlele cu arcuți. Anica frichinea la rufe în copoia de lemn și nu mai zicea nimic, de parcă și ea pricepuse totul, mai cu seamă cînd storcea prosoape, alte prosoape înflorate în fel și chip de culori vii pentru cel plecat. Pe riu plutea un cîrb ab de giște gălăgioase și Oane ridică ochii la ele și le petrecu pînă ce nu se mai văzură.

— Eu o să plec. Te lasă bine.

— D-acu vrei să pleci ai tu?

— Ei, pînă naiba, o să mă mai întorc.

— Mergi sănătos.

— Mă duc să cat loc de moară.

— Să dea domnul să găsești.

Oane mergea înțet și cînd trecu pe lingă roaba Antică, se uită a roaba de lemn ce începuse să se toacească de jur împrejur. Îi trecu prin cap să-și facă pomană cu femeia și să-i bată la roată un cerc de fier să nu se mai toacească așa de repede și să se zdrelească de bolovanii ori de cite ori o împingea și ea se învîrtea pe uleișle satulul. Cînd să dea să învîrtea pînă, mai întorse o dată capul la frînghia plină de stergare, de parcă și lua un rămas bun de la toți morții din sat, apoi se pierdu prin zăvoi la deal întru căutarea locului de moară.

(Fragmente din nouela „La nunțile nopții”)

radio

Cine sînt beneficiarii?

Cînd zile pe săntămînă, programul I al Radioteleviziunii anunță, la ora 9.05 emisiunea „Răspundem ascultătorilor”. Răspunsurile, enumerarea destinațiilor lor și prezentarea celor care se încușămetă să clarifice probleme (se pare) îl alifit foarte anevoie de rezolvat ocupa de fiecare dată aproape o oră de transmisiune radiofonică. Recunoscut, am afirmat de existența emisiunii „Răspundem ascultătorilor” cu aproximativ un an în urmă. Nu ascultăm la radio emisiunile de dimineață (asa cum cred că li se întimplă și acum la majoritatea studenților) și nici nu-mi era necesară, pentru puținul meu timp liber, ascultarea „programului Radio-TV”. Dar într-o bună zi, unul dintre colegii mei mă învîrtea cu următoarea frază: „Nu știam că te interesează în mod deosebit acțiunea aspiriniei asupra organismului”. Normal, nici eu nu știam că mă interesează în mod deosebit acțiunea aspiriniei asupra organismului. Ceream să îmi sînt îndesjuns cunoștințele pe care le am în legătură cu acest subiect și totuși, interlocutorul meu sustinea că numai eu o oră înainte mie mi se oferiseră explicații în acest sens. Sursa respectivelui coleg au fost conștințele emise în emisiunea „Răspundem ascultătorilor”, am înțeles că cred că această emisiune este foarte reu de realizată: se primesc probabil mil de telefoane și de scrisori, fiecare dintre ele aducînd întrebări: domeniile în care ascultătorii astează răspunsuri ori li mai mult sau mai puțin interesate, mai mult sau mai puțin interesate:

plastică

Arghezi și arta plastică

Dialogul artelor, iată o temă expozițională oamînd seducătoare. Ea poate pune în lumină, chiar și numai fragmentar, sistemul vaselor comunicante funcționînd în interiorul unei culți.

A reface itinerariile argezezene printre lucrările artiștilor pe care i-a cunoscut și i-a prețuit presupune, de aceea, a evoca, implicit, destiul culturii românești moderne, marcat de contribuția poetului și în calitate de dublu, de martor și modelator al unei vieți artistice și al unei gîndiri figurative trahie, în momentele lor de vîrî ori de criză, cu egală intensitate. Tablourile și operele grafice ale lui Grigorescu, Luchian, Pallady, Petruscu, Toniza, Sirato, Theodorrescu-Sion, Dărăscu, Iser, Șteriad, Bănciță, ale Ceciliei Cujescu-Storck, Luciei Dem. Bălăescu, Rodică Maniu, s.a., sculpturile lui Brăncuși, Paciurea sau Frederic Storck, au prilejuit întîlnirile scriștilor argezezeni cu „pensula și dalta”, născute din afîntări, sau citodată din fenomene de respingere inerente, cristalizate, însă, majoritatea, în portrete literare analogabile. Dăvine astfel sensibil nu aîit o „fată ascunsă” a creației poetului — activitatea sa de conțrar de artă era, prin natura ei, publică, desî consensurile sale plastice nu rămîneau niciodată pur evenimentale — cît o prelungire organică, o ramificație a expresiei lirice, în care privirile îi era acordată rolul esențial. Expoziția se lasă percepută, din acest unghi, drept reconstituirea documentară a unui colț din „atelierul lăuntric” al creației poetice argezezene.

Dar, dacă Argezezi s-a simțit meru atras spre lumea făcută a vizibilului, artiștili au gravitat, la rîndu-le, în ju-

muzică

Ison

Sînt, frecvente analizele care distîng, într-o trimitere ontologică deja, un cadru bipolar de tip tensiune-relaxare, cromatic-diatonic, complex-simplificat, cu termeni așezați în relație de opoziție. Creației mai recente a lui Ștefan Nicolescu i se potrivește analitic, bineînțeles cu inerentele „strîmțări” ale analizei, afonismul heracleian și primar este Unul, deschia preluat și citat de compozitor, în care Totul se traduce muzical în plurifonie, în heterofonie iar Unul prin ison. Este o alternativă compoșnică deja cunoscută, extîndere în creație a unor caracteristici teoretizate și preluate din bizantinologie, din folclor, atît românesc cît și extraeuropean; important este faptul că termenii între care pendulează analiza operii lui Ștefan Nicolescu aparțin folclorului românesc și muzicii culte vechi, parte integrantă a ariei culturale bizantine. Astfel, isonul, omniprezent în muzica psaltică, se înfîlțeste frecvent în genurile instrumentale, la fel și heterofonia, categoria sintactică vag definită, prezentă sporadic, (i s-ar putea găsi un corespondent monodic „de caracter” în muzica bizantină: cîntările în tact papadic). În ison II, sensul figurativ al muzicii se susține, paradoxal, pe o organizare strict numerică, prin compunerea unor statice blocuri sonore, unde o forțată culesare a planurilor melodice între ele, urmare a unei notații relativ aleatoare, nu e

Elena Ștefci

Mihai Ispir

Viorel Crețu

Un document liric despre români

Personalitatea distinctă a poporului român, geniul său creator, frumusețea sa morală, inteligența lui profundă în fața vieții și a morții, eroismul și patriotismul său exemplar, omnia și vocata sa umanistă, farmecul și diversitatea peisajului țării, istoria sa glorioasă, contribuția lui la adărea și îmbogățirea culturii europene, figurile mărete, de prim ordin, pe care le-a dat istoriei universale în toate domeniile, toate acestea și încă multe altele: lupta neîntreruptă pentru unire, independența și suveranitatea națională, pentru dreptate și progres social au atras de mult atenția unor mari personalități, aparținînd altor culturi, de pe diferite meridiane ale globului. Jules Michelet, subliniînd rolul romînilor în protejerea Apusului, scria: „De la Traian pînă în zilele noastre, România a rămas credincioasă ei însesi, înrădăcinată în țăra ei de la începuturi. Popor născut pentru a suferi, natura l-a dăruit cu două lucruri care-l alută să dăreze: răbdarea, elasticitatea care nu făcut ca mereu încovalat, el să se poată ridica mereu”. Rezistența lui de-a lungul istoriei e comparată cu dizuriile de granit în fața oceanului. O rezistență puternică și suplă. „Fondul acestei rezistențe — preciza Michelet — este un principiu viu, deosebit de nărușărită față de trecut”: pentru că românul „năstrează neschimbat tot ceea ce-i vine de la strămoșii săi: portul, obiceiurile, limba și mai ales marea sa nume: Roman”. Alt mare om de cultură francez, Antonin Roques, spunea în cartea sa Lesons et modes de littérature française (1876), că „el vorbește despre daco-romani, pentru că s-au deosebit de unele povestiri de autori care s-au copiat slugaric unii pe alții, eu nu cred că după biruința lui Traian în Dacia ar fi avut loc exterminarea, de către cea victorioasă, a raselor învinses.

Extermenarea nu era nici în spiritul politicii române, nici în caracterul lui Traian... A avut loc o fuziune și nu o exterminare. Nu ne trebuie alte probe decît asemănarea aproape fotografică a Daciilor înfățișate pe Columna lui Traian cu țărani actuali din cele mai multe regiuni. E în deștăruș o asemănare probă, pentru că orice disonanță contrară să se pară pînă de nimicnicie, în prezența unei asemenea dovezi vesnic vii”. Pornind de la convingerea că există în istorie lucruri mai frumoase decît cele mai frumoase fapte de arme, lucruri mai glorioase decît cele mai glorioase, și anume forțele înălțate, fizice și morale prin care o națiune se întemeiază, se dezvoltă și se înalță, cucerîndu-și locul ei propriu sub soare, Antonin Roques sugerează, totodată, inteligența și echilibrul romînilor în fața existenței și a morții. Fiește, nu ne propunem aici să ilustrăm pe larg afirmațiile noastre. O vom face, în curînd, într-o lucrare despre felul în care români, concepția lor despre lume și viață s-a oglîndit în ochii unor scriitori din alte țări. Aici vom face cunoscut numai un poem, *Ombre et lumere*, după cite am cercetat necunoscut la noi desî ne-am putea îngela — al scriitorului francez Alfred Busquet, un poem despre viața și moarte, în care înțelegem o splendidă evocare a atitudinii poporului român în fața marilor treceri, a virtuților lui sufletesti și a forțelor sale morale, dar care vorbea și A. Roques. Nu o vorba numai de niște elemente etnografice, de transfigurare lirică a unor obiceiuri de la imortnitate, ci de o reacție psihologică profundă, de o atitudine morală și filozofică, deosebit de semnificativă și sugestivă, de un gest uman exemplar pe care poetul francez îl oferă ca pildă. Nu ne poate fi indiferent faptul că pentru a exprima un sentiment atît de grav și de complex, poetul francez alege tocmai poporul român. Nu poate să nu ne măgulească ideea că li cunoaște atît de bine viața, tradițiile, obiceiurile și etimologia, că nărușărită și admirație pentru felul lui de a fi și a gîndi. Și e vorba de un poet de cea care, desî uitat astăzi, în epocă a însemnat ceva în cultura franceză. Cine era, în fond Alfred Busquet? S-a născut în anul 1819 la Rochefort (Seine-et-Oise) și a murit în Paris în 1893. După terminarea studiilor debutază, în 1843, în *Le Corsaire* în același timp cu Baudelaire, Henry Murger, Champfleury — publicînd apoi, în *Semaine*, Ște-

houette, Pays, l'Artiste, La revue française etc. În 1854, i-a apărut volumul de versuri *Le poeme des heures*, în 1851: *La nuit de Noël*, în 1872 *Reprises*, poezi patriotice, inspirate din războiul de la 1870. A mai publicat: *Le triomphe de l'amour* (1885), dramă în versuri, *La comedie du renard* (1889), incîntătoare reconstituire a evului mediu.

Poezia *Umbră și lumină*, reproducî și în *Anthologie des poetes français du XIX-e siecle*, volumul II, 1818-1841, p. 41-42, prefată de Jules Lemaitre, este, într-adevăr, o piesă antologică, iar pentru români prezintă o valoare în plus, dincolo de criteriile strict estetice. E o recomandare în fața umanității.

Iată, traducerea în limba română:

Viața e un pirinș ce-l vezi de la zăvor,
Plînd pe ai adîi umeri pașii suie ce se zbat
Crescînd apoi, umflîndu-și apele prcu
repede adunate,
Și ajungînd torent turbat în prăvălire,
Fluviu imens, puternic apoi, trîgîndu-și
Strălucitoare trenă și unde-i-a năstrîșit
Scîzînd apoi pe graie și îngustîndu-și albia
Stringînd pe lingă trupu-i albastru sdu
Și undă-i ce prinde sălci cînta, amușete,
Lăzînd pe ai adîi umeri pașii suie ce se zbat
Spre a dispărea-n nisipuri și a pieri din ochi,
Ca steaua căzătoare de aur de pe cer.

Viața este raze ce ne-a trimite Aurora,
Părelnică e raze ce curînd prinde trup,
Săgeată a zilei apoi, pe cerul albastru
În ochi strălucite un înfocat atom,
Dar dintr-o dată cea roză, cea primă, cel atom,
Se stinge încet și moare, prea patidă nădușă
Nimic lăzînd în urmă-i, doar trîșă amintire
Nesigura speranță de-a o vedea întoarsă.

Vai, uite ce e viața... o-nțunecată vale,
O trecere fatală de la lumină-n umbră.

Acolo-n depărtare, cînd un valah se stînce
Părelnică și părinții, și neamul său întreg,
Lăzînd totul de-o parte și zău nesfîrșit
Veghîndu-i căpătîiul în strălucit veșmint
În jurul celui mort, în grabă se adună,
Și-apoi după mult plîns, și bocete și mile,
Spre plia strămoșască mortul este purtat
Cum celor duși o cere datina străbună.

Tăcere! Iată acum cortegiul ce-n vale-nct
coboară
În mijlocul timpiei, undătoare brazdă;
Se apropie și trece, să-nngenuchem cu toții!
Un dar plînd, neprețuit, acestă-i viața.

E pruncul nou-născut, cu drag în brațe strîns,
Atît de fraged și totuși de mormiri cînt,
Apoi copilul mic umiș și nădușat
De acest jalnic spectacol și atît de ciudat.
Adolescentul ce cu un pas sigur calcă,
Cu tot azurul cerului în ochii săi albaștri,
Urmat de tinerul ce-și instrunește leneș
Și sat-l apoi țînd cu fața luminată,
Bărbat în toată firea, și-această bărbăție,
Dînd sprîjin sigur bătrîniului ce vine,
Și în sfîrșit, în urma tuturor și încheind

corțegiul,
Chiar mortul în întolul, ce umbră îl cuprinde
Și care, în groapă, departe de forța lămească,
Alături de fainicii strămoși va odihni
de-a pururi.

Vai uite ce e viața, o-nțunecată vale,
O trecere fatală de la lumină-n umbră!

Lășăm cîntorul să facă stingur comentariul
estetic al poeziei. Notăm vrut numai să-î semnălam un document liric despre români, un document de excepție, care merită a fi cunoscut.

Ion Dodu Bălan

ion nicolescu

Scrisori de serviciu

Sunt timid și am motive
chiar pe loc voiai să-mi poi
ale mele leit motive
chiar sub ochii mei căprui

vrei Iată să cred că-ți place
stilul meu puțin hîngar
ai răbdare dragă bace
momentan mă simt stingher

nu stinghit eu scriu cu draepia
sunt cînd vreau să fiu la modă
fiindcă mie-mi merge soapta
de dulceață înspre vodă

Am ajuns să-ți scriu prin zărare
doar dar doar a să remarcă
cineva mai mic mai mare
că nu tai frînz la Parca

ici și colo în de lame
nuci și caji de loc mișind
ne iubim în miligrame
de bazalt și de argint

aur rar arar arare
tu te-nduri pe rînd discret
eu zîmbesc ceva ce oare
poate-atinge un poet

Pe urmele lui Ion Barbu

a parția în editura „Facla” a volumului „Esele asupra poeziei lui Ion Barbu” de Serban Foartă...

Intelectualii din jurul lui Ion Barbu. În mijloc: Ion Barbu. În dreapta: G. Călinescu, Lucian Blaga, etc.

...In dimineața aceasta cenuse de început de iarnă, după ce deschid portita de lemn dinsoare stradă...

Am aflat, doamnă Barbilian, că după volumul „Ion Barbu - Amintiri”, apărut în editura „Cartea Românească”...

Pentru această lucrare ce va purta titlul „Ion Barbu - scrisori și documente”, am împreună cu Nicolae Scurtu...

Am aflat că în planul editurii „Cartea Românească” figurează o lucrare a lui Ion Hobana...

Am aflat că în planul editurii „Cartea Românească” figurează o lucrare a lui Ion Hobana...

publicării scrisorilor — de faptul că unul din vechii lui prieteni, Les Delfoss...

— La 11 august anul viitor, se vor împlini 20 de ani de la moartea lui Ion Barbu...

de care le-am selectat și le-am propus sore publicare...

— De fapt, când l-ați cunoscut pe Dan Barbilian? — În 1930, precizează acad. Gh. Mihoc...

pe care le-am selectat și le-am propus sore publicare...

— Cum v-ați explicat faptul că din 1930, Ion Barbu n-a mai scris pagini de literatură?

Ion Minulescu sau greii drum al începuturilor

Pe recupările literare ale lui Ion Minulescu de la a cărui naștere s-au împlinit...

Minulescu - fotografie din anul 1910 (stînga); La un congres al autorilor dramatici...

manșă celor fără muzică în majoritate scrise la Constana...

Minulescu - fotografie din anul 1910 (stînga); La un congres al autorilor dramatici...

Intr-adevăr faptul s-a petrecut ca atare, doar că în paginile romanului sau biografic Corigent...

Revista „II” mai publică o singură poezie Trei și trei, După Lenau...

moartea lui Jean Lorrain, ceea ce ilustrează marele credit de care se bucura poetul...

Urmatorele poezii publicată aici este Noaptea de iarnă, După Lenau în nr. 10/1898...

După o scurtă trecere prin paginile „Vieții noi” a lui Ovid Densusianu...

Publicăm alături cîteva din scrisorile minulesciene, ne place să credem că și inedite...

I. CĂTRE ANDREI NAUM

Paris, Rue Saint Jacques 160, 10 oct. 1901

Este prima zi care-mi dă speranța că și-aici intrin-voii, cîndodată toamna...

Inchipuieste-ți tabloul — o aia lungă de nu se mai sfîrșește...

In timpul asta soarele se ridică după cupola Pantheonului...

Numperi un lucru de 10 b. și dai bacsis alti 10 b.

De-a înțeles și mi s-a spus că nu pot încă să scriu...

De-a scrisoarea și lui Alocu s-o citească și dacă veți să-mi scrieți...

Adresa p. plic: Monsieur Andrei Naum, funcționar la Ministerul de Interne Bucurest, Roumanie

Vă sărut frățește, Minulescu

S/81(1)/VII

Stimate Domnule Dragomirescu,

De ieri sînt în Bucuresti. Binevoitîi să rog și comunicați-mi cînd vă pot vedea...

Vă salut Ion Minulescu

S/81(2)/VII

Îubite coane Mihalache,

Cred că este d-ta de părerea mea că manuscrisele potstimate ale lui Nemțeanu...

cuierilor, cu o vervă încântătoare. Avea un temperament tumultuos...

Barbu? — Intîlnisem în el un om cu o inteligență absolută...

— Cartea nu trebuie confundată cu lucrările matematice ale lui Dan Barbilian...

— Trebuie să adnotăm, în odată, că o contribuție importantă în apariția acestui volum...

Consemnări de Al. Raicu

vrei? Tocmai idealul meu. Nu zău, ar fi păcat să nu-mi cîntăse idealul cu cîteva vorbe dulci în revista voastră.

Stringeți-vă cu toții și judecați-o bine. Zău, dragă moșule, e bună, e bună cum nu se mai poate aștepta...

Dar dacă... Ah! Doamnă, tremur, cînd mă gîndesc că n-o veți găsi-o demnă...

„Dobrotoc, poezia ta e un bun și născut pentru Foala populară a lui Ilie Ighel...

Su te voi asculta, cînd vei primi un răsunet asa fel de tine...

Te sărut pe tine și pe prietenii, Nirvan

S/81(3)/VII

LUI MIHAIL DRAGOMIRESCU

Stimate Domnule Dragomirescu,

Imi place să cred că era Do. contra simbolistilor nu merge pînă acolo încît să te refuzai o pagină din „Convorbiri”...

Acți la Tulcea unde mă gîndesc și unde în fiecare zi imi sună clopoțele de la bisericile tiponevaste...

Vă salut Ion Minulescu

S/81(4)/VII

Stimate Domnule Dragomirescu,

Mi s-a spus că m-ați căutat pe la cafeneaua Kubler...

Vă salut Ion Minulescu

S/81(1)/VII

Stimate Domnule Dragomirescu,

De ieri sînt în Bucuresti. Binevoitîi să rog și comunicați-mi cînd vă pot vedea...

Vă salut Ion Minulescu

S/81(2)/VII

Îubite coane Mihalache,

Cred că este d-ta de părerea mea că manuscrisele potstimate ale lui Nemțeanu...

Vă salut Ion Minulescu

Al d-tale cu dragoste, Ion Minulescu

atenție iteran postea redacției

G. TERZIU: Se pare că aici se află adevărată dr. chemare. Prozele sunt interesante, bine scrise, cu un condei mințios și acid, de fină observație și analiză. Uneori, însă, această analiză și mințiu sunt depășite de mai multe, de o simțire de epocă, de o înțelegere a simburilor epocii trează cu mult, în eforturi și insistențe stilistice, în comentarii prelungește în care ironia sa cam învârtă după proza, înțelegând și înțelegând palidă și livrescă, etc. (sint de evitat, firește, și găsește lipsite de prospețime, uzate, gen „cintată la fluturul piciorului”, etc.). Inocent, cu observanță de mai sus, „Foame” și mai ales „Comentarii” sînt pagini savuroase (mai stagnanță, nițel oioasă, „Binelele”) și nu ne rămîne decît să le prezentăm secției de Proză.

D.E.R.: „Ulyses”, „Orologiu de toamnă”.

V. PUSTIU: Un început, încă nu deplin concludent, în „Foamă”, „Suceava”.

N.A. WEST: Mai slabe ca data trecută (credeam că v-ai găsit, în fine, făgăvul...), cu o întoarcere spre arizant și alese asemene... Mai bine, în „Peste chirul”, „Statuia evestră”, „O lume gravă”.

LEONARD CIUREANU, CORNELIA ARMINA MARCU: Ceea ce scrieți dv. acum nu prea are de-a face cu poezia. Sînt niște pagini care exprimă o mare încredințare și o prețuire a școlii cu totul insuficientă. Sfatul nostru ar fi, deci, să lăsați deoparte aceste „creații”, cel puțin deocamdată, și să vă ocupați serios de școlă și de lectură, pînă ce veți ajunge să înțelegeți mai bine ce este poezia și cum se scrie. Altminteri, pierdeți un timp foarte prețios.

G.H. VOICA: Semne interesante, promițătoare, în mai toate paginile trimise. Poate că nu s-a ajuns la stadiul finisării și acurateții depline (poate cu excepția celei intitulată „Peste chirul tinar trecind...”). În celelalte, multă „zădărnici” (neajunsuri

prozodice, disproporții, dizarmonii, „petice” prozice, neinspirate, etc.). Dar sînt de așteptat, fără îndoială, lucruri din ce în ce mai bune.

FELICIA: O serie de pagini foarte frumoase, de data asta (deși mai sînt încă pe ici-pe colo, destule „dude” și destulă revelator...), senzația, puternică și spontană, nu mai îngăduie criptografie... Dar buchetul prozei depășește în mod clar toate programele anterioare: „Luciditate”, „Puncte de vedere”, „De dragoste”, „În nopțile albe”, „Fecieria, iniștea, frumusețea”. Dintre cele „noi”, care au o prospețime și o autenticitate deosebite, și în care (semnificativ,

Dragos Morărescu: „Natură statică”

imixtiunea „dudelor”, cele mai frumoase sînt „Zodie” (dar cîntecul final pierde din tensiune), „eri”, încă prea tulbur, ne-„așezată” idealului, și mai ales, „Diana” și „Puiu”, în legătură cu problemele din scrisoarea, dramatizată excesiv (peste marginile sentimentului, care rămîne undeva într-un colț, ofensat și bîcnic) se poate spune că o „necăzătoare” înșamnă o afirmare potențială desăvîrșită și că sedul adevărat al purității se află, totuși, undeva în cuget, în inimă.

C. OPRIȚA: Cîteva lucruri promițătoare: „Tablou alb-negru”, „Marmeladov, Alexandra Dan, Anghel Costel Gabriel, Mihail Moldovan, Adel Surdu, A. Beldiman, Ion Stan, Agula, Marin Tancu, Adina Popa, Dumitru Cojan, Viorel Olaru, Florodan, P. Lunescu, Gh. Flustan, Mona-Luisa, B. Enăchescu-Popa, Zola Lăutaru, Sabina Manolescu, Petrică Soacel, Ștefanio L. Lucian Iliescu, Dan Ladina, Solaris, Ioana Voleu, G. Corobea, Em. I.R. Chiriacu, R. Pandele, Ovidiu Florentin, Marin Cioranu (ceva, în „Carul cu bol”, „Mă joc”, „Un semn de întrebare”), M. Pascașiu (mai bine, în „Despre iarbă”, „O poveste de dragoste”); Nimic nou.

gru”, „O stea”, „Un adinc tulburat”, „Zori”.

T. FALDER: Perspective bune și acum, în „Ora de desen”, „Tulbur”, „Autodefinire”, „Correspondență”, „Mica publicitate”, „Culegătorul”. (Pe viitor, fiecare text, separat, pe fila lui).

VELINO RUS VIRGIL: Sint, parca, unele semne litrice, în pagini încă tulburi, ambigue, insuficient cristalizate. Mai bine, în „Vă spun”, Să vedem ce mai urmează.

Ilie Lipoaveanu, Dor de soare (ceva, în „Prima furtă”), Lucian Croitoru, V. Teuceanu, Conș. Brîndușoiu, D. Pralica-Blaza, Gh. Silea (un început, în „Numai așa”), Constanta Erbod, L. Costea, Cornelia Ciobanu, Nicolae Paganini, Ștefanio Ionescu, Ofelea, I. Tătar, Victor Addele (ceva, în „Cregăle”), Nelu Răvoșită, Fata Morgana, Magul, Iulian Mocanu, Paul Grădinaru, C. Bășarab (mai bine, în „Imposibilul autoportret”), Dinu Măteș, Petrică Soacel, Ștefanio L. Lucian Iliescu, Dan Ladina, Solaris, Ioana Voleu, G. Corobea, Em. I.R. Chiriacu, R. Pandele, Ovidiu Florentin, Marin Cioranu (ceva, în „Carul cu bol”, „Mă joc”, „Un semn de întrebare”), M. Pascașiu (mai bine, în „Despre iarbă”, „O poveste de dragoste”); Nimic nou.

Marmeladov, Alexandra Dan, Anghel Costel Gabriel, Mihail Moldovan, Adel Surdu, A. Beldiman, Ion Stan, Agula, Marin Tancu, Adina Popa, Dumitru Cojan, Viorel Olaru, Florodan, P. Lunescu, Gh. Flustan, Mona-Luisa, B. Enăchescu-Popa, Zola Lăutaru, Sabina Manolescu, Petrică Soacel, Ștefanio L. Lucian Iliescu, Dan Ladina, Solaris, Ioana Voleu, G. Corobea, Em. I.R. Chiriacu, R. Pandele, Ovidiu Florentin, Marin Cioranu (ceva, în „Carul cu bol”, „Mă joc”, „Un semn de întrebare”), M. Pascașiu (mai bine, în „Despre iarbă”, „O poveste de dragoste”); Nimic nou.

Geo Dumitrescu

N.R. Manuscrisele nu se înapoiază.

Suceava

Pămîntul singur poartă pecetea, urme de domn, urme de cer: fiecare stea e un drum, fiecare munte — un oier.

Arborii au trupul de mire, pietrele știu să zidească, nepămintescă e miera într-o limbă mereu pămîntescă.

E o lumină aici ca un lebur, în turme, ca o lacrimă fără început, fără urme.

Aici pe pămînt

Nu știu cum vor fi arătînd sbrăbitorile-n cer,

dar aici pe pămînt fac parte din mine cînd plouă și cresc buruienii.

Nu fulgerare nici tunetele ingenuche dușmanul,

ci buruienile ce cresu în urma lui.

Orfeu

Și nu știți de-i cîntec ori bocet nesfîrșit, prezența-i pe pămîntu-mi era covârșitoare, cînd bîntuind pe-o culme-ntr-un răsărit de soare,

cînd unduind cu marea-n pustul asfînit,

Cînd freacă pămîntul pădurii-destăinuia

cînd aripile vîntului l-linșeau departe, și niciodată-același în hora-i fără moarte, și-nlotădeau una, miraculos, profund.

Și chiar pămîntul țării din care m-am ivit parea să-i fie muma ca-l naște și naște în trecerea orînd spre a ne recunoaște și-nununa fiurul adinc, nemărginit. —

PETRE VLAD

Cîntec pentru Avram Iancu

Fluieră pribeg prin munți un graur, Iancu trece pe un roib de aur, Dorul mină să-și revadă voia, Roibul stărnă cu copita piatra. Cine umbră să-i-o prindă oare? Iancu într-o codru cu o soare... Cine să-i sîrute fruntea-naltă? Apele în marea lor tresăltă... Cine mîna, cine gura arse? De atîta dor de cale-nțoarsă, Genele-i cu mult polu de lună, Fuberea ce-o calcă și răsună Și privirea-i doamnă, tot adîncă Ochiul care-l ard în stele încă? ION CRAIOVA

VASILE PUSTIU

VASILE TRIF

soara, **Dragos Morărescu: „Portret”**

Elan

E primăvară. Țara înfloreste În fiecare crîng și în grădina, Dănezău pură raze de lumină În cura flurilor albe ce zimbeste.

E primăvară, s-a trezit ogorul! Dați-mi un plug și doi plăvăni, să ar, Că din pămînt ne vine viitorul, N-a fost nicicînd în ceruri vreun hambar... **VIORIEL FLOROIU**

VICTORIA MILESCU

Bătrînul a murit

Bătrînul care a ridicat zidul ăsta spre cer a murit — ca pietrele sînt minile lui: inima bătrînului zicîndu-se în palmele mele și urcînd tot mai sus... vorbele lui se lipeau de sufletul meu ca mortarul în zid. Bătrînul a murit — dar zidul ăsta pe care urc stă neclintit ca o mină întinsă spre cer. **MARIN CIORANU**

Invocație

Doină, cîntec al strămoșilor mei, te aducea cînd sînt aproape tristă. Atunci imi apar ca un suris printre lacrimi și-mi spui că durerea, chiar cînd o simt — nu există. **MIHAELA COSMETTO**

Terburile patriei mele

Terburile patriei mele le-am gustat cu trupul, cu ochiul, cu veghea neostoită, pe cele miraculoase de viață lungă, pe cele de dor de plecare, de-nțoarcere, de dor de luferi, atingerea lor mi-a fost dulce și vie și caldă de singele mi l-au înverzit le-am dat singele mele transformîndu-le încă necopt dar cu aromele tari... **VIORIEL FLOROIU**

VICTORIA MILESCU

Insemnări despre proză

Urmare din pag. 1

de lipsa tragului și a eroiului — mai precis personajele sînt trupe obișnuite dintr-o serie apartinînd unei sisteme prozei antice, stabilizate și închis, darurile jucîndu-se între o „mărire și decădere” ideologică de fîstine, unde lipsa inflexibilității codului moral și social exclude și dreptul eroiului la tragic. Estetic, așa cum testul modern poate să ne arate, în gresescul „farsel tragic”, romanul politic a inventat „situația tragică”, răsînzînd problemele unui veac zădărnici și tulbur, sfîrșit de războaie mondiale, scîndă de revoluție, aruncat într-o criză a valorilor umaniste, bîntuind de scepticism, dispreț, revoltă și speranță. El este sursă unde se poate trăi intens și patetic evadînd profundă a luptei și afirmării condiției umane, locul unde se înfruntă primejdios personalitățile puternice, unde viața și moartea, teoria și practica au dimensiuni teribile și imprevizibile. Romanul politic românesc important are anulul sînt Pumnul și palma de Dumitru Popescu și Biblioteca din Alexandria de Petre Sălcudeanu, la care se adaugă Fiul secolului al lui Ion Lăncrăjan apărut practic în primele zile ale anului trecut. În evoluția prozei politice, mîntul purii s-a manifestat de-a lungul vremii în „epifanii” istorice (rang feudal, bozărie capitalistă, etc.) în timp ce romanul politic contemporan vizează esența punind în conflict ideile, abstractizîndu-se, fără a deveni însă alergic, ca bîntuind — în cazul cărților amintite — o echilibrată proporție între realitate și simbol. În ele epicul evoluează spre dramatic și narativitatea spre eseu și dezbateri. Interesul multitudine de la fapte către semnificația lor, de la eveniment și psihologie, la conștiință și idee, la consecințe, scena se găsesc în prezențarea directă a evenimentelor vișii eroilor, ea fiind înlocuită, fie ca la Dumitru Popescu de „biografia” realizată de autor sau de personaje, fie de confesiunile din preajma morții ale bolnavilor, ca la Petre Sălcudeanu; mai importante decît în literatura politică, spectaculoase sînt aici motivațiile umane și politice ale acțiunilor. În fond asistăm la consumarea unei drame unde pasiunile umane sînt onuse mecanismului politic într-un conflict dominat de „hybridi” puterii, iar patetismul scriiturii vine din patosul imnurilor și al autorilor și din drama optimului. Se cuvine să menționăm aici rolul de deschizător de drumuri al romanului lui Lăncrăjan, mai puțin în sensul de „explorator”, cit de „spărgător de gheturi” spulberînd inertii și prejudecățile mai mult sau mai puțin literare. Prin Vasile Foziare se impune un nou tip de erou: activistul intelectualizîndu-se și prin accesul la putere și inițiere în politică, perfecționîndu-și gîndirea și dornic să înțeleagă, trecînd de la funcția de rotă oarbă a angrenajului la cea de ființă umană capabilă să mediteze și să-și asume destinul. Centrul dramatic al cărții ține în jurul Pumnului și palma. O dimineață înșelătoare, se află tocmal în confruntarea a doi activiști uniți printr-un destin comun și lupta împotriva manipularii conștiințelor: Vladimir Cernea, intelectual dilematic și complex (psiholog de Danțon) și Manole Suru, intelectual și dur (ca în cazul lui Robespierre). Asistăm, ca și în cazul personajelor Bibliotecii din Alexandria, Petre Curta, Lică Cosmin, Isaac Landesman, la conflictul etern dintre ordinea morală și cea practică, unde alături de mitul puterii marle teme sînt dragostea și moartea. Sore descobere însă de realitate ocazional și simbru pînă la exasperarea lipsă de perspectivă, romanul politic cuprinde fără îdillim, în ciuda tuturor eroilor și înfrîngerilor, a abuzurilor și umilnelor enocil, speranța în victoria omului asupra existențelor alături de credința în demnitatea umană: în cartea lui Lăncrăjan cîntea supremă a erou-

Dragos Morărescu: „Bravos”

La înălțimea stilpilor de telegraf

Urmare din pag. a 8-a

Brazi, Astra-Română și Unirea-Speranta făcînd de explozii, tunurile scîndînd și tracteriilor gloantele sculinate de mitralierele bombardierelor. Gara de Sud, podul arcut peste calea ferată, turnul roșcat al catedralei Sf. Ioan, cupola Hălelor Centrale așazău pe sub manta albă a celei peste care începea să se suprapună norul negru, secularul al incendierii, „Vezi” și „Romano-Americana” — obiectivele primelor grupuri — rămîneau neatinse, unul spre nord, la iesirea din ora către Văleni-de-Munte, celălalt în direcția „rombels”. Sore descobere Avioanele de vîntătoare „Me-109” produse de profesorul Willy Messerschmitt, bimotorele „He-111” proiectate de străneocul marelui german Friedrich Schiller, doctor Ernst Heinkel și IAR-urile fabricate la Brașov — proiecte de nemîi în derizorie „rombels” — mai greoșite, mai dificil manevrabile, dar cu manșele aflate în minile unor asi ai zborului despre care vom vorbi mai devreme, astentau iesirea Liberatorilor în cîmp liber, acolo unde, de altfel, ar fi trebuit să le întîmpine la asdră. Dar acum era prea tîrziu.

REVISTA STRĂINĂ

● **APROXIMATIV CENTENAR** al marilor compozitori al secolului nostru, George Enescu și Bela Bartok, a prilejuit organizarea în Budapesta a unui concert al cărui protagonist a fost pianistul maghiar Egly Tibor. Au fost interpretate piesele cunoscute aparținînd compozitorilor remarcabili pentru stilul și personalitatea celor doi artiști ai artiștii compozitești europene. În preambulul concertului, muzicologul Laszlo Zsuzsa a subliniat marile merite ale artiștilor în crearea și dezvoltarea artiștilor al școlii naționale din sec. XX, compozitorii au acordat o importanță deosebită creației populare. Alți opteri lui Enescu cit și cea a lui Bartok, puternic influențat de folclorul popular și de unii din piscurile încă neatinse ale creației muzicale. Buni cunoscători ai melosului popular românesc, respectivi maghiar, compozitorii s-au remarcat ca importanți culegători și acesti înestimabili tezaur al vișii spirituale a celor două popoare.

● **UN PRIETEN AL ROMÂNIEI** este profesorul Vladimir Molecanov din Krasnodar care a învățat singur limba română și citește cu regularitate cărți tipărite în țara noastră. Este un om inteligent și de literatură specializat în viznarea cărților editate de țările socialiste. Deși distanța care separă îndepărtatul oraș siberian de țările socialiste din Europa este uriașă, profesorul este la dispoziția de presă Novosti, directorul bibliotecii, Ludmila Polosuhina, ea nu constituie o piedică pentru cele două țări să intre în relații de prietenie și creație literară din aceste țări. De altminteri, Krasnodarul are strînsă legătură de colaborare cu diferite organizații din aceste țări, rod al conlucrării în diferite domenii ale economiei, științei, sportului, culturii și turismului. Și acestea, continuă Ludmila Polosuhina, constituie o cheie spre un succesos răspîndire literaturii, ceea ce se poate realiza prin intermediul unei librării și-a realizat planul financiar care atinge suma de 175 000 de ruble.

● **LES PRESS UNIVERSITAIRES DE FRANCES** a lansat o nouă colecție de buzunar — „Quadrige” — care își propune să repună în circulație opere conștiente clasice dar și cărți recente a adesea difuzate. Între primarele titluri se remarcă „L'imagination” de J. P. Sartre, „Les regles de la méthode sociologique” de Emile Durkheim, „La jalouse amoureuse” de Daniel Lagache și „L'art grec” de René Guenon.

● **PREMIUL** Premiul Mascarellines — Sevcheles-Corones decernat de Asociația scriitorilor de limbă franceză (ADELF) a fost acordat scriitorilor Marie-Therese Dumbre și Jean-Pierre de la Fontaine. A fost acordat de la editura Stock, Născuț în Insula Mauricius, Marie-Therese Humbert trăiește în Franța și Jean-Pierre de la Fontaine în România. Premiul este acordat de la editura Stock, Născuț în Insula Mauricius, Marie-Therese Humbert trăiește în Franța și Jean-Pierre de la Fontaine în România. Premiul este acordat de la editura Stock, Născuț în Insula Mauricius, Marie-Therese Humbert trăiește în Franța și Jean-Pierre de la Fontaine în România.

Prezențe scriitoricești

EMINESCIANA

● Sub un asemenea generic prestigios, se petrec multe în amintirea poetului. Serbări rigide în fastul lor trufas, vedem adesea. Și ne gîndim atunci că pentru unii, vorba poetului, „Eminescu n-a existat”. El a existat și mai ales există. Vocea poetului ne urmărește stăruitor, ne vorbește din îndată vecinătate a vișii noastre de ieri, de acum și de mine. Sau mai bine zis, din însăși această viață a sufletelor și minților noastre. Mărturisesc, mă înșpămintă orice solemnitate „Mărturisindu-se pe sine” cînd este vorba de bucuriile spiritului. Și, dimpotrivă, mă simt al meu cînd versul poetului curge alidona Dunării, mereu aceeași, mereu alid, mereu acolo, însă, în abia el vesnic, laț de ce zilele trecute, la Tulcea, (în excelența organizare a Școlii de artă populară, dar și într-o totală și inexplicabilă indiferență a forului de cultură județean) l-am auzit pe Eminescu adresîndu-ni-se ca unul dintre contemporanii nostri. Public neobșnuit de numeros pentru o „seară de muzică și poezie”, s-a îndreptat spre casa de cultură unde Lelia Fodor, Lavinia Caragiale, Nelu Serghie, Carmen Eftimov, Zaharia Mocanu, verșii clasei de actorie ai Școlii populare de artă, au roștit cu simțire cîteva din poeziile lui Eminescu. Realizatorul

spectacolului, profesorul Aurel Ifrim, într-un gest de bună cuvîntă aleasă, a știut să evite „pompoșenia” de care adesea ne facem vinovați, cînd noi, poezie, că poetul n-ar fi printre noi, ci undeva, în alte sfere. Corul de cântare „Ars Nova” din localitate l-a cîntat pe Eminescu în sensul respectului uman, așa cum a făcut-o și profesorul Mihăiță Gutu, iar dacă „folk-ul”, de care, se pare, nici o sebarie nu se mai poate lipsi, a fost prezent în scenă la Tulcea, atunci este cazul să spun că Nicolae Sava nu și-a acordat chitlra pe versuri de Eminescu, ci pe cîteva minunate versuri populare. În sfîrșit, remarcabile poeziile lui Georgehe Bogorodea. „Seara de muzică și poezie” din Tulcea a cuprins și alte scrieri ale Criticului Nicolae Ciobanu, în cuvinte de caldă pretuire, a prezentat volumul de poezie „Rondeluri” al poetului Dinu Ianculescu. Același Nicolae Ciobanu a evocat, mai apoi, spiritul eminescian. Actorul Dumitru Fîlșagiu ne-a readus în universul poeziei, iar actorul Dinu Ianculescu a încheiat seara cu un admirabil recital din poeziile lui Eminescu, un adevărat regal... Publicul tulcean, ca și noi ceilalți popoști pe acolo, multumim Școlii populare de artă din Tulcea pentru organizarea înregulii spectacol al de călduro, de răscolitor, de mișcător... **Viorel Știrbu**

Arhitectura — gest civilizator

Urmare din pag. 1

matice, munca arhitectului își dezvăluie adevărată complexitate, de multe ori comparată cu cea a unui sef de orchestră, care trebuie să pună de acord aceste determinanțe și să le investească cu frumos.

Încă din 1908, Ion Mincu, acest cititor de arhitectură românească, milita în revista „Literatură și arta romană”, pentru constituirea statutului arhitectului roman în greaua bătălie cu arhitectii străini care încercaseră să construiască la noi, pentru formarea și constituirea unei școli naționale de arhitectură.

Arhitectul și programul noi de arhitectură, au generat oprimă polemici în epocă, referitoare la găsirea unor expresii spațial-estetice adecvate noilor funcțiuni, unii opînd pentru o arhitectură eclectic-clasicizantă, sau purist-funcționalistă, alții încercînd crearea unei arhitecturi cu specific izvoată organic din perimetrul spiritului românesc.

Arhitectura contemporană este pusă și astăzi, mereu în fata acelorasi probleme, de a dărui operelor de arhitectură. În contextul apariției continue a unor programe noi (docuina colectivă, industrie, brourile, etc.) care încărcătură specific spațiului românesc, care să le confere unitate în contextul arhitecturii universale.

Instițuirea de aproape 20 de ani a premiilor Uniunii Arhitecților care continuă tradiția premiului acordat înainte de al doilea război mondial, de Academie pentru arhitectură, a urmărit consacarea unor valoroase opere de arhitectură care s-au constituit în timp ca jaloane ale trudei arhitecților pentru edificarea unei arhitecturii investită cu specificitate românească.

În acest lănc, Premiul anual acordat de Uniunea Arhitecților pe anul 1979, „Arhitecturii spațiilor de metrou din cadrul tronsonului I magistrala I București”, arhitecților: Adriana Bunu (stația Timpuiri Noi), Gh. Beznită (stația Piața Unirii), Dispersatul Centrală Victoria Curea (stația Izvor), Heana Popina (stația Eroilor), Cătălin Stancu (stația Grozăvești), Clement Moldoveanu (stația Semănătoarea), Ilean Novitchi — coordonare, este pe deplin îndreptățit.

În acest lănc, mereu cel mai nou program de arhitectură constituit la noi, ca o expresie a intervenției conștiente a omului în cadrul complexului fenomen de autoreglare al organismului urban.

Premieră absolută în gîndirea tehnico-construcțivă românească, lucrarea a început în 1975 paralel cu proiectarea, începînd și gîsînd o modalitate tehnologică specifică de realizare.

În condițiile proiectării și executării integrate de către specialiștii români prin soluții și tehnologii proprii a primului tronson de 8,7 km din magistrala I, această deplină reușită românească este un rezultat înalt de al doilea război mondial, de Academie pentru arhitectură, a urmărit consacarea unor valoroase opere de arhitectură care s-au constituit în timp ca jaloane ale trudei arhitecților pentru edificarea unei arhitecturii investită cu specificitate românească.

În acest lănc, Premiul anual acordat de Uniunea Arhitecților pe anul 1979, „Arhitecturii spațiilor de metrou din cadrul tronsonului I magistrala I București”, arhitecților: Adriana Bunu (stația Timpuiri Noi), Gh. Beznită (stația Piața Unirii), Dispersatul Centrală Victoria Curea (stația Izvor), Heana Popina (stația Eroilor), Cătălin Stancu (stația Grozăvești), Clement Moldoveanu (stația Semănătoarea), Ilean Novitchi — coordonare, este pe deplin îndreptățit.

În acest lănc, mereu cel mai nou program de arhitectură constituit la noi, ca o expresie a intervenției conștiente a omului în cadrul complexului fenomen de autoreglare al organismului urban.

Premieră absolută în gîndirea tehnico-construcțivă românească, lucrarea a început în 1975 paralel cu proiectarea, începînd și gîsînd o modalitate tehnologică specifică de realizare.

În condițiile proiectării și executării integrate de către specialiștii români prin soluții și tehnologii proprii a primului tronson de 8,7 km din magistrala I, această deplină reușită românească este un rezultat înalt de al doilea război mondial, de Academie pentru arhitectură, a urmărit consacarea unor valoroase opere de arhitectură care s-au constituit în timp ca jaloane ale trudei arhitecților pentru edificarea unei arhitecturii investită cu specificitate românească.

24 IANUARIE 1981

MESAGER AL PĂCII ȘI PRIETENIEI

Contradictorie și convulsivă, conștiința de sine a lumii își caută în permanență un echilibru salvator.

Traversată de crize, împinsă la resesiuni și conflicte de interese dintre cele mai grave — ca să numim doar câteva dintre seismele sale — rareori a găsit un liman de liniște.

Niciodată România nu a fost mai prezentă ca astăzi în atenția popoarelor și în organismele de lucru, internaționale, ale acestora.

Ion Bijaș și Vladimir Șerban : OMAGIU

sedintele României a abordat în aceeași manieră științifică, realistă, cu același curaj, cu aceeași pasiune revoluționară și problemele vieții internaționale, fundamentind principiul și normele după care civilizația și progresul omenirii pot fi ferite de spectrul autodistrugerii și pot conferi condiții înseși a libertății și independenței popoarelor un rost tragic, fundamental, al propriei lor demnități.

tele noastre acționează cu perseverență și patos revoluționar asupra condiției lumii, pentru ameliorarea și construcția sa după criteriile umaniste ale înțelegerii și păcii, ale conlucrării și cooperării.

A. I. Zăinescu

Simbolul poeziei

Imaginația lui, fabuloasă frecvent, îi izbete chiar pe aceia care se inclină practic față de el, unora medicore.

În cercurile vaste de cititori, ca de exemplu, gondolieri fantastici cetăți a apelor, Venetia, care și astăzi pot recita nemulțumirile versuri ale autorului Ierusalimului eliberat.

splendida epocă în care omul se afla în centrul oricărei manifestări, epoca înfloririi depline a creației și liberei dezvoltări a personalității, conștient de valoare, putea să declare, cu mândria genului spiritualității sale, că nu se supune judecării contemporanilor săi.

Poetul considerat printre cel mai mare al lumii, născuți după Homer și Dante Alighieri, nu a scris pentru erudiți. Erudiții au speculat afirmațiile sale și au dezbătut îndelung valorile verbului său, dar versurile sale au mîngîiat, cum va fi scris însuși Ugo Foscolo „amilele strădăni ale țăranelor, ale pescarilor și gondolierului”.

Alexandru Balaci

ATUNCI, TOT ÎNTR-UN AUGUST... (XVII)

SPECTACOLUL LUMII văzut de Ioan Grigorescu

La înălțimea stilpilor de telegraf

era duminică, 1 august 1943, ora 13.50... Atunci, s-a petrecut un lucru pe care n-ai putea să crezi că s-a petrecut vreodată.

ghida după machetele arhitectului Geerlings, deoarece survolarea spațiului aerian al Ploieștiului pe traiectoria impusă de eroarea comisă de nava-amiral la Tirgoviste nu mai oferea perspective vizuale invitate de piloți și navigatori pe de rost.

De la 3.000 de metri Ploieștiul se vedea ca un oraș curcubiat de șasmele aerului. Mai jos, decolantă, avioanele de vânătoare nu puteau coborî din cauza barajului de baloane captiv înălțate la cea mai mare înălțime.

Povestea, recuperînd realul

Un pretext epic simplu și bizar: îndrăgostit încă de mic de America, personajul lui Yves Berger ("Nebun după America") are o viziune a unei țări pe care va profita într-un fel ciudat: făcînd cunoștință încă din primele zile cu o tinărie americană pe jumătate franceză.

o dată cu moartea lor li prîveau istorie) și mai apoi, de a modifica realul și istoria. Splendida incursiune se realizează ca o aventură a cuvintului (caci suportul material existent, rezervatiile de exemplu, nu reprezintă decât un jaleic fel de a mima realitatea).

rezauma istoria Americii de Nord. Atît de tot simplă această dramă epică te pune imediat în gardă că te afli în fața unui simbol. Ce vrea să fie această America pentru un om al anului 1976, pentru un francez al sfîrșitului de secol?

Un cuvînt despre traducătoare (și, în general, despre acești oameni ce, de multe ori, citează selectiv pentru noi, altfel spus răspîndind cultura) ? Maria Ivănescu dovedește (traducînd Celine, Mircea Eliade și Yves Berger) ultimul disponibilitate lingvistică. Ea știe atît de bine incît pare a fi atîna de harul poetic. Căci, pentru a sfîrși cu o frază din Berger, ce altceva înseamnă poezia decît locul unde cuvintele se întîlnesc pentru prima oară ?

Constantin Stan

Yves Berger: "Nebun după America", traducere de Maria Ivănescu, postfață de Valeriu Stancu, Ed. "Carica Românească", 1980

SPORT Felinar polenizînd ninsorea

mi s-a mplinit descîntecul: iarna și julețul nasul pe geamul nostru, piciorul se-nfundă-n zăpadă pișă la genunchi, arborii, mușcați de ger ca somnul văduvelor de gîndiri răzvrătite, scutură se deschid vesel spre circumi pîmîntoase, umbrele se string în colțul odăii, la amiază miroase a coajă de piine caldă care pirie în dinți, tocde cîmă scrie povești cu balauri, o țără verde zboară țînd în plisc un cercel de opal, moara mea se dă huța într-o copcă unde apa gîlgeie parșiv, sun, în turle de biserică un clopot își rupe buza singur, e frig, e frumos, singele caute gliceavă pentru că fetele îmbrășesez oameni de zăpadă, luna zăgrie cu unghi lungi în timpla de piatră ajută, copiii tocesc poșoane de pingele pe derdeluf, Unde sînt în acest timp echipele de fotbal ? Băieții din Națională cerețează la fața locului urmările războiului troian, iar masa sub portocali, seara, înainte de culcare, se scaldă în Marea Ionică (nume care, oricît m-ar contrazice coordonator tehnice al echipei Progressul, nu vine de la Ion, Ionel, Ionică) și țîn zilnic cite două ședințe în care birfec mecurile din El Mondialii urmărite la videomagnoscopul unei echipe de club grecești. Noaptea sar din somn și cîntă romanțe, fiindcă departe de țară li-i înima grea de dor. Tineretul a plecat în Brazilia, țara de unde aproape toate selecțiile noastre s-au întors c-un mînunchi de așchii de abanos pentru aprins focul în sobă. Lecția lui Pele, ascultată cu spatele rezemat de Ocean și cu mișcările înmănușate în buzoanele Armaoanelor nu e pentru țambalul nostru. Ca dovadă că niciodată n-am luat nimic din ea și n-am aplicat-o pe nici un teren. Furtunile ce ne

plîndesc pe noi sînt cele din Europa, mult mai dure și mai greu de traversat, prin urmare nici anul ăsta n-am să înțeleg de ce ne lănsăm în turnee pe întreceri alăstre și portocalii, în loc să ne rotim pe lângă blîșugul lupilor cu care sîntem chemați să ne batem. Echipele de club se hirjonesc prin stațiuni considerate perlele munților Carpați și conducătorii lor dau tot soiul de declarații năzdrăvane. Nici unul nu consideră că va termina campionatul mai jos de locul 7, de unde deduc că tot ce-i mai jos de 7 nici nu merită privit. Și mai trăiesc unii căpășoșii care susțin că e nevoie de 20 de echipe în divizia A, doamne fereste! Doar echipa Dinamo s-a retras în cîmpie, la Sătica, unde se rostogolește prin zăpadă ceasuri întregi, iar în pauze se repede în București, ca să vadă filme politice. Orice s-ar zice, băieții se-îngrijesc de vîntul lor. Nu știu nimic de F.C. Galați, fiindcă nici ei nu știu pe ce lume se află, am vesti, însă, că Sportul studențesc se fărîmă cu pumnii, acolo nimeni nu vorbește cu nimeni și-n floarec blestemele la capul podului cu săcii brumării. Născută s-a care în cîrcă numai stadiioane goale, în care pînă și cîinii s-au săturat să urle a pustiu, echipa se va duce să se salute cu maldanele din Clurel. Și-a fost o vreme cînd zecile de mii de giuleșteni au vrut s-o adune sub vîșniul nemuritor al Rapidului. Mîna spartă ni s-a vindecat, zice Grantul azi, învelți-vă cu două girle, noi mergem singuri înainte. Afară ninge cu altoi de-mbrățate de griu și cu mîrire de cîntec. Rapidul este un felinar polenizînd ninsorea, ca să rodească peste toată țara sănii și clopotei.

Fănuș Neagu

Luceafărul Revistă editată de UNIUNEA SCRITORILOR din REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMANIA

Redactor șef: Nicolae Dan Furtună, Mihai Ungheanu (redactor șef adjuncți), Teodor Balș (secretar responsabil de redacție)

REDACȚIA : București, Piața Școlii Nr. 1, tel. 17 32 09 ADMINISTRATIA : Calea Victoriei Nr. 115, tel. 50 74 96 ARONAMENTUL : 3 luni - 13 lei ; 6 luni - 26 lei ; 1 an - 52 lei Tiparul executat la : COMBINATUL POLIGRAFIC "CASA ȘCOLII" Paginilor Dobre Marian